Ára: 1 forint

XIII. évfolyam 45. szám.

1957. december 26.

Ludas Matyi

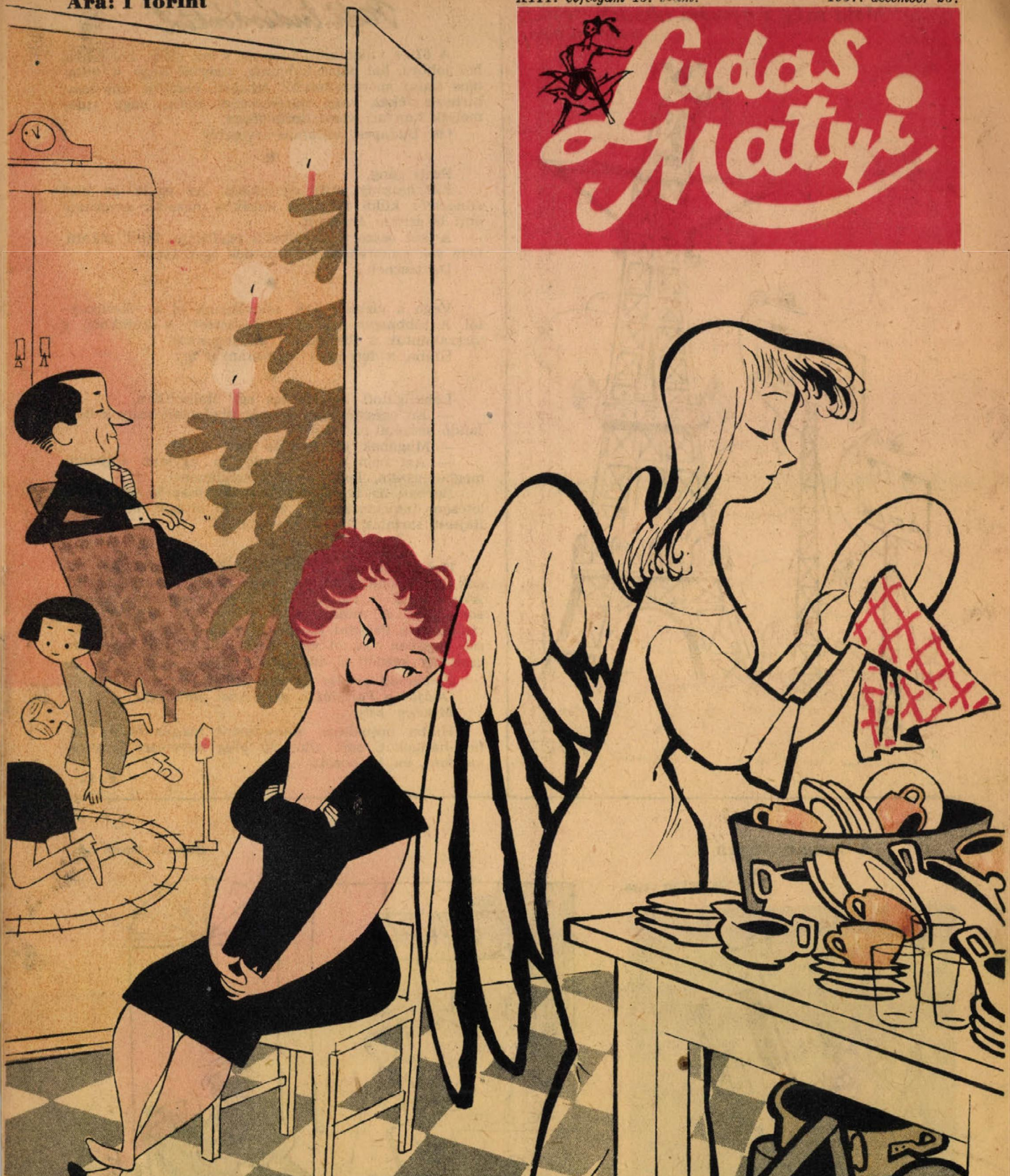

— Angyalkám, maga egy igazán angyali karácsonyi angyal...

Pusztai Pál rajza

Majd még a nyakára nőnek!

Szegő Gizi rajza

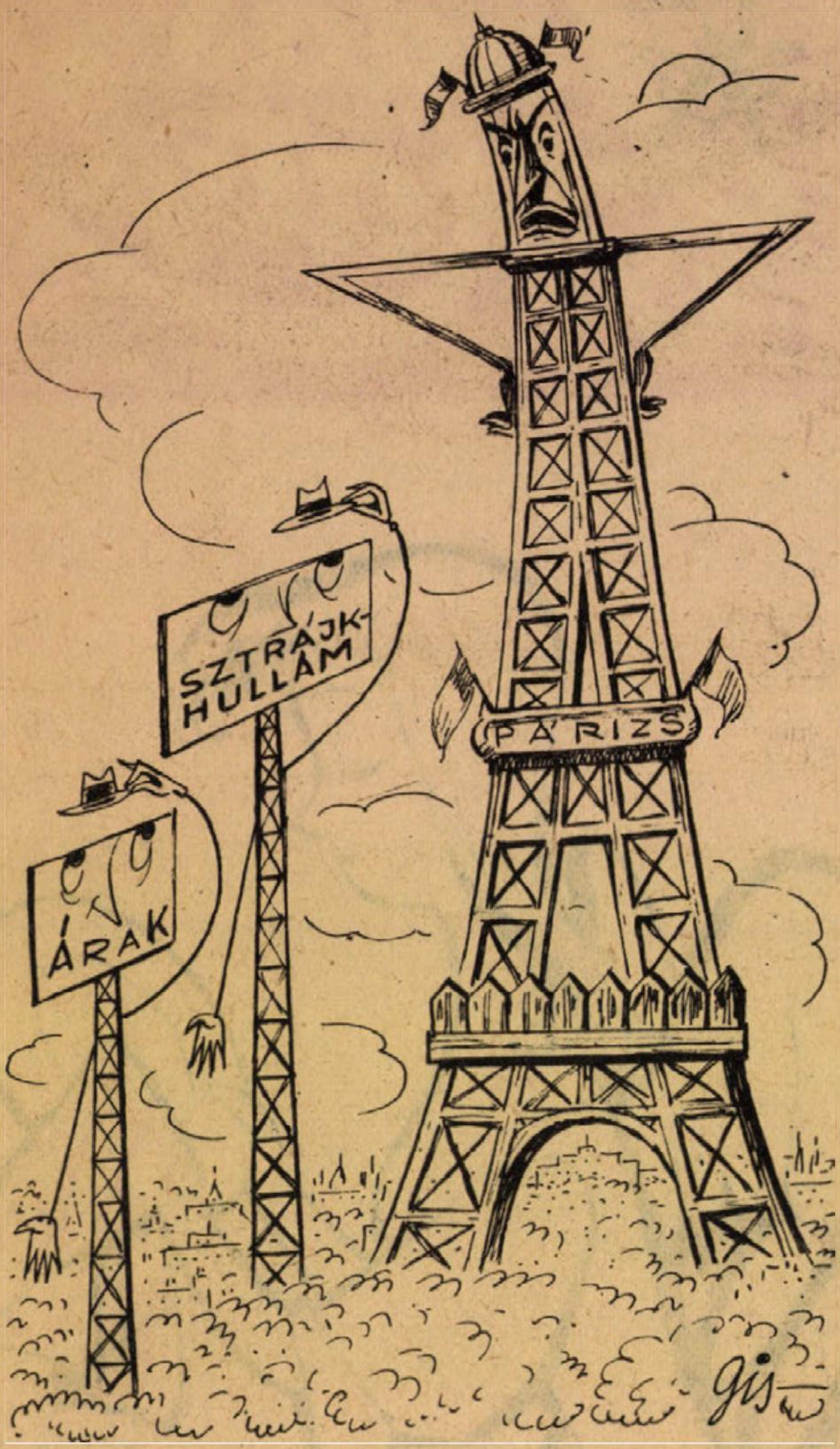

Pesti tudósítónktól

A 61-es villamoson utazom, s hol előre, hol hátra, hol jobbra, hol balra zuhanok, aszerint hogy a villamos szilaj sportszellemtől áthatott vezetője mit tesz: hirtelen fékez, vagy ugrásszerűen indít, vagy valamelyik kanyart veszi ördöngösen.

Ők Budapest villamos-úrvezetői.

*

Pesti gang.

Két asszony pöröl egymással. Az egyik az első emeletről küldi átkait, a másik a második emeletről önti le szitkai áradatát.

A két asszony körülbelül egyforma lelki alkatú, nem sok szemrehányást tehetnek egymásnak.

De tesznek.

*

Vége a vízhiánynak, búcsúzzunk el a víz-viccektől. A többnapos eső vizet fakasztott a kutakból, s visszakaptuk a fürdéshez való jogunkat.

Hiába, a decemberi eső aranyat ér!

*

Lehallgatott beszélgetés egy italboltban.

— Én egészségügyi szempontból nem vagyok hajlandó leszokni az ivásról.

— Magának jót tesz az ital?

— Azt nem mondom, de ha egyszer súlyosan megbetegszem, lesz miről lemondanom.

Borban az igazság! Miről mondhat le egy tökéletesen önmegtartóztató életet élő ember, ha beteg? Rejtett tartalék híján elpusztul.

*

Hallatlanul és ünneprontó módon tiszteletlen tudok lenni önmagam művészi élményeivel szemben. Akaratlanul is tréfát űzök a legfenségesebb alkotásokból is. A minap például áhítattal hallgattam a rádióban a Parsifal előadását. Az agyam egyik félreeső zugában viszont egy vásott kis ördög egyszerre csak így kezdett el dúdolni:

A becsali csárda ki van festve,
Odajár a Parzifál a parzifával parzifálni
Minden este ...

Hiába próbáltam elhessegetni magamtól e profán hangokat, nem sikerült. Még nevetésre is vetemedtem, én kárhozott ...

F. L.

A hónap végén

Hegedűs István rajza

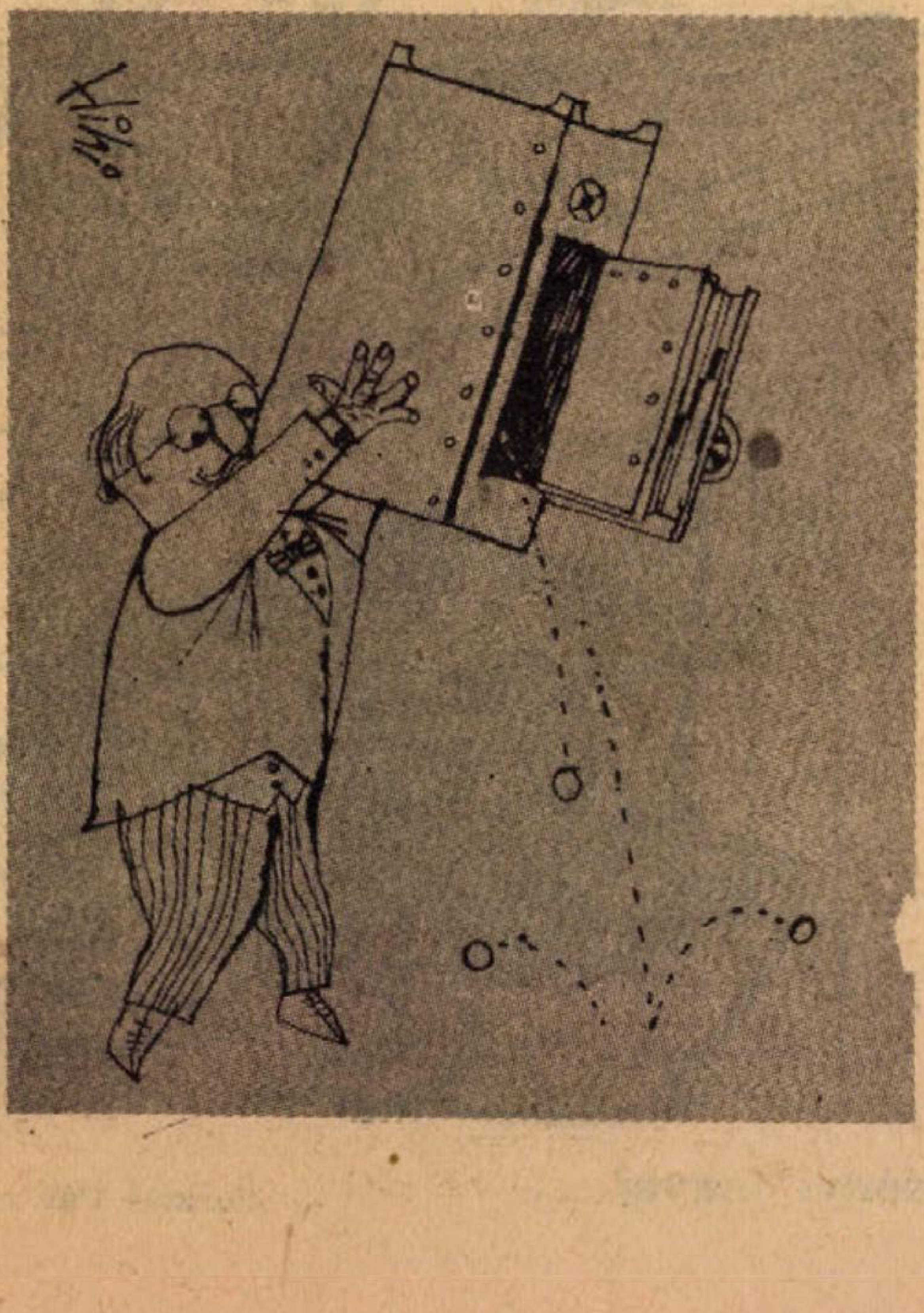

Hazafelé

Hegedűs István rajza

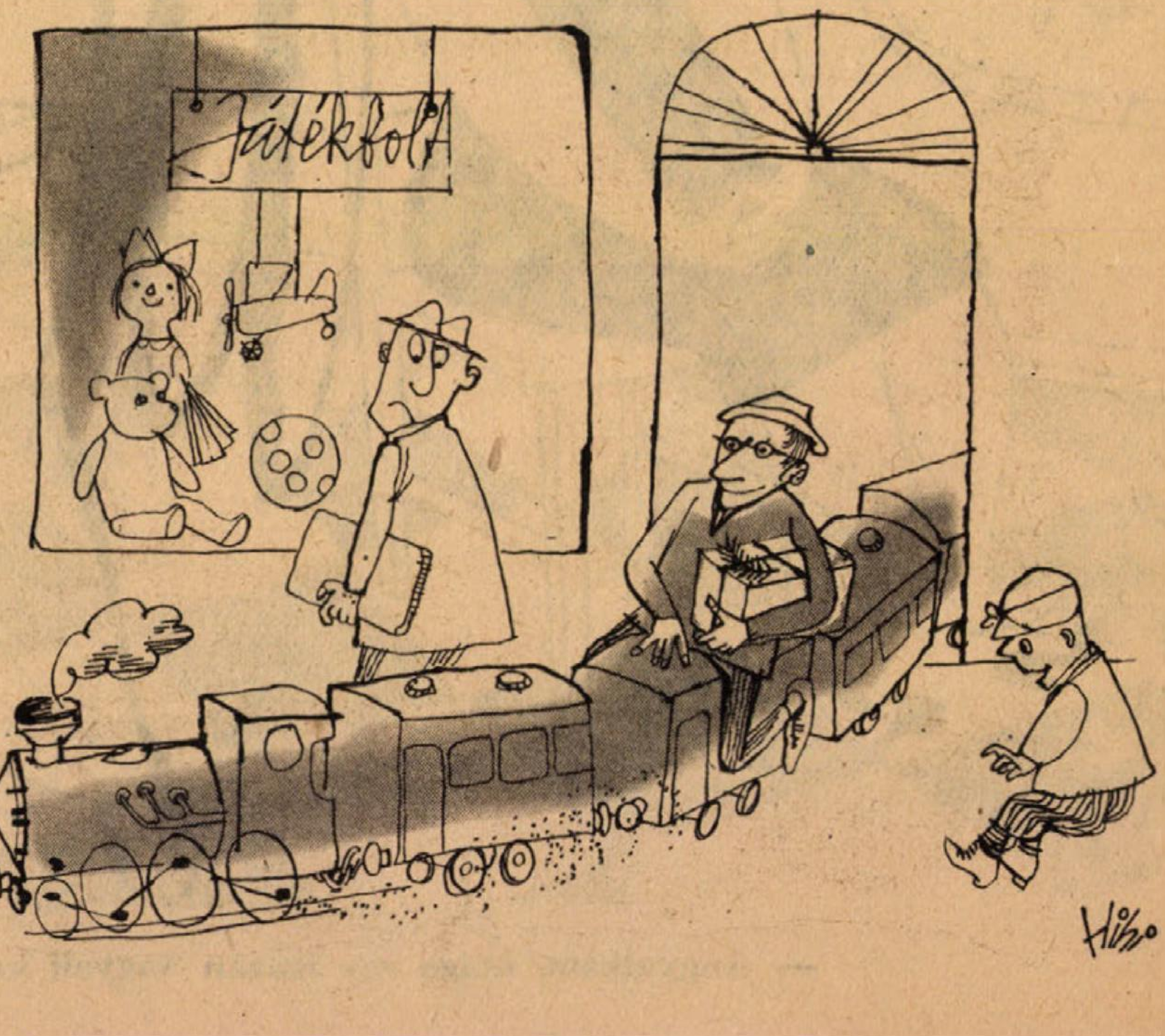

Úgy kezdődött,

hogy az eszpresszóban, hol törzsvendég vagyok, s a zongora mellett szoktam ülni, a zongorán egy cédulát fedeztem fel, a következő szöveggel: *„Kedves kartárs! A pedál nyikorog!”* (Aláírás!)

Megtudtam pedig, hogy a cédulát a zongorista hagyta a zongorahangoló számára, ki délelőtt dolgozik, míg a zongorista alszik.

A dolog éppen egyszerűségénél fogva ragadott meg, mert elképzeltem, mennyivel egyszerűbb volna az emberiség élete, ha ilyen érhető és meghitt cédulákat hagyhatnánk egymásnak.

Például a törzs-asztalomon is egy cédula hevert volna: *„Ma ne igyon feketét, mert savanyú a kávé, viszont friss a kifli.”* Kértem volna tehát egy kiflit, majd elmentem volna a dolgaim után. A minisztériumba igyekezve, útközben egy cédulát tettem volna be a közeli divatáru-üzlet pultjára: *„Ne vásároljon zöld színű krepp-zoknit, mert a mosásban kimegy a színe.”*

A minisztérium liftjében egy cédulát lehetett volna találni: *„Gyömbér előadóhoz menjenek, mert Borsodinak fáj a gyomra és ideges.”* Gyömbértől távozóban pedig a titkárságán — hol az aranyos Gizike dolgozik — hagytam volna egy cédulát: *„Gizike szerda estig, és szombat—vasárnap foglalt, csütörtökön és pénteken nincs programja.”*

Ám ez mind csak semmiség! Milyen jó lenne, ha a legmagasabb színvonalig megvalósulhatna ez a forma: *„Kedves kartárs, a pedál nyikorog!”* Ha egyszer, mondjuk az ENSZ asztalán egy cédulát találna egy delegátus: *„Kedves kartársak, mellékelten itthagytuk a leszerelési javaslatunkat!”* S ha visszatérőben egy másik cédulát találnának: *„Kedves kartársak, a javaslatot elfogadtuk, gépeljétek le!...”*

(Somogyi)

Amerikai bombázók London felett

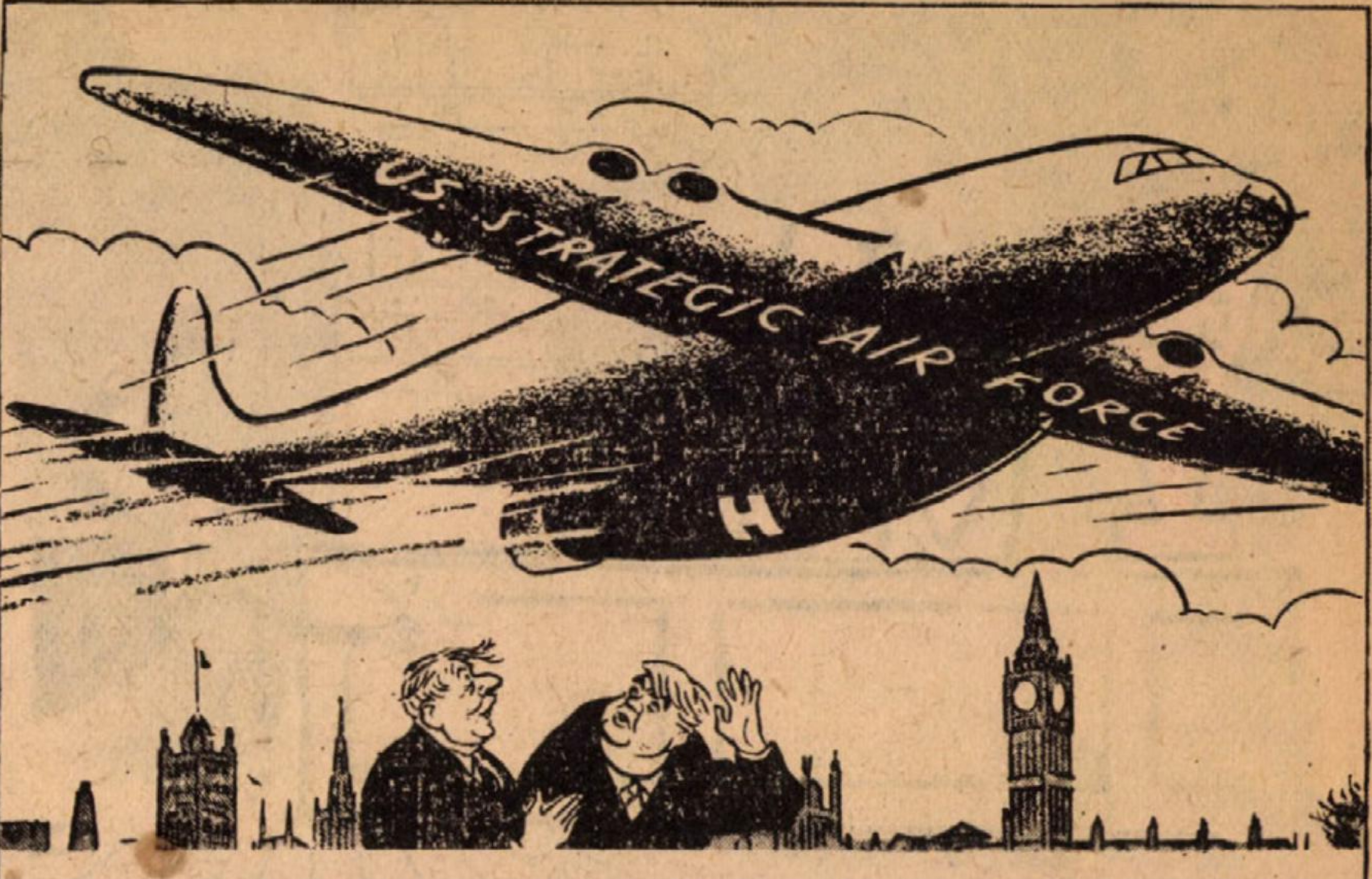

— Nem tudom, megijed-e tőle az ellenség, de hogy bennünket megrémít, az biztos...

Evening Standard, London

A művezető dilemmája

Sándor Károly rajza

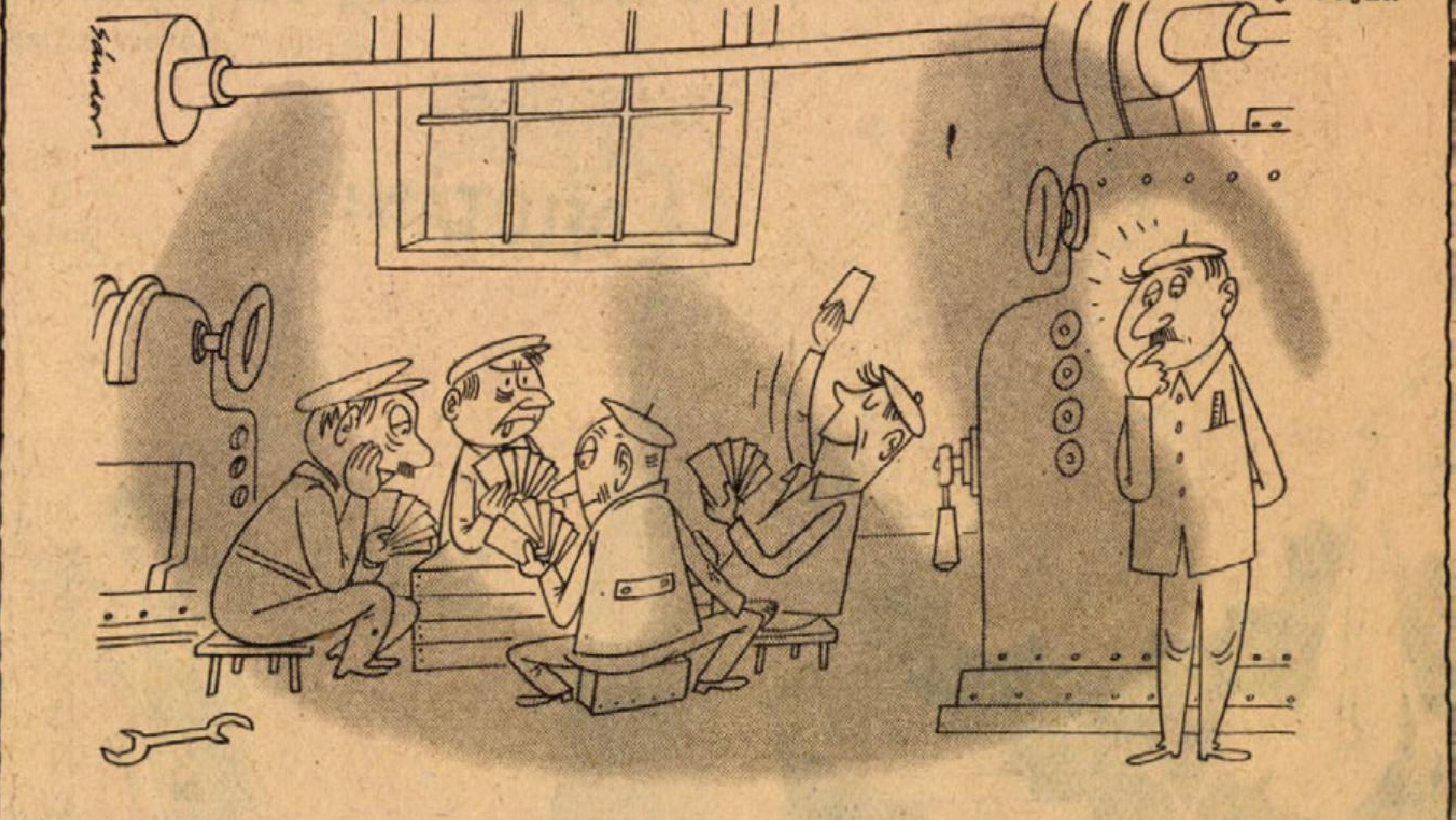

— Most lehordjam őket, vagy kibiceljek?

Karácsonyesti anyagvizsgálat

Toncz Tibor rajza

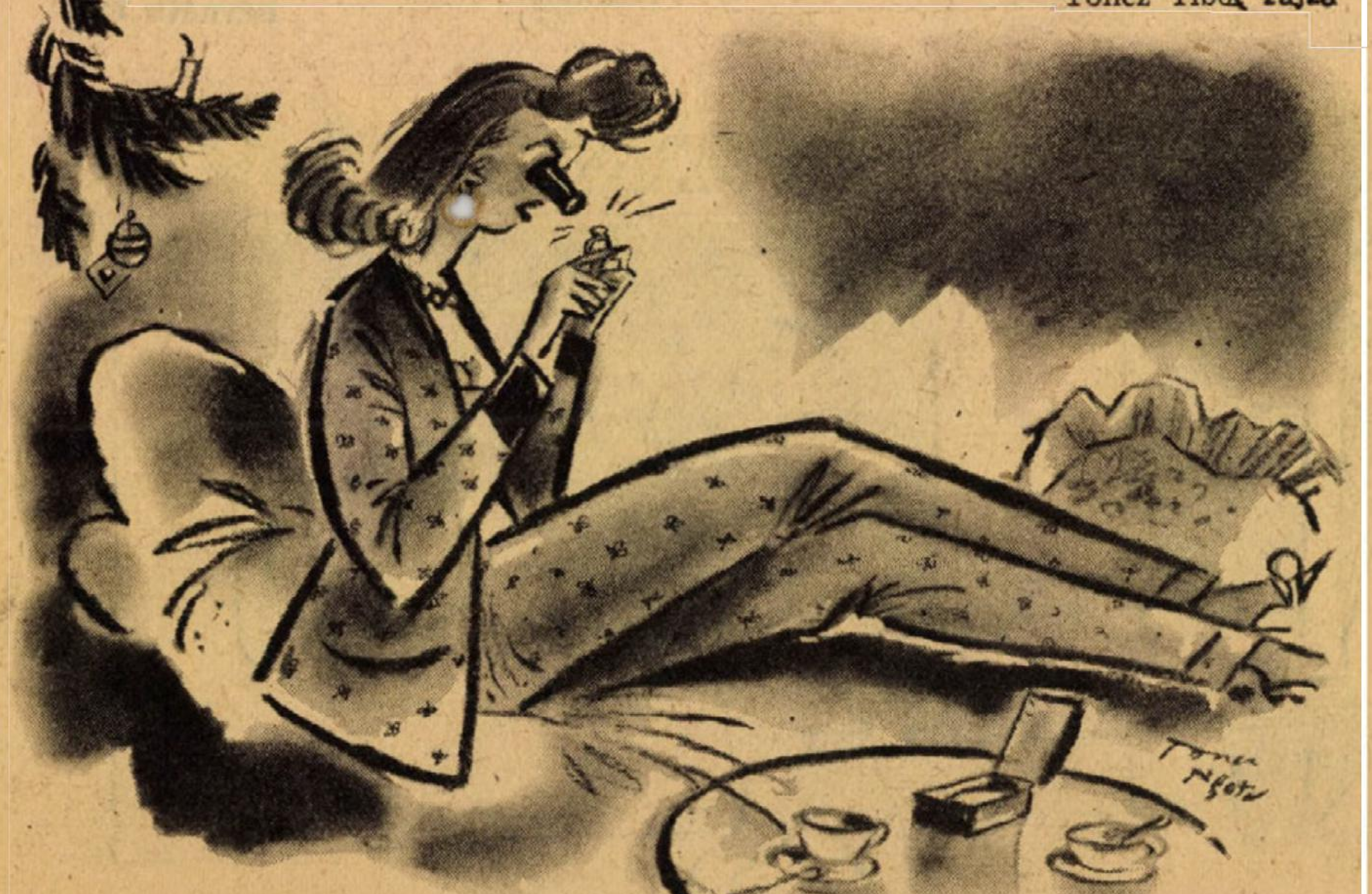

Éljen az erkölcs!

Ma önről álmodtam megint,
bocsánat asszonyom!
Nincsen abban semmi bűn,
hogy önről álmodom...
Fehér selyemben jött elém
a csókok éjjelén...

Lehár Ferenc régóta népszerű tangó-dalának mindmáig hiteles szövege a fentiek szerint él a köztudatban. Valamelyik nap a Rádió reggeli lemezeit hallgatván, nagy megnyugvással értesültünk arról, hogy e szöveg erkölcstelen tartalmát gyengéd kezek módosították. „Nincsen abban semmi *rossz*, hogy önről álmodom” — dalolta az énekes, hogy a dalba foglalt bűnös szerelem nyoma is eltűnjék végre. És ami a legszebb, az imádott nő nem „fehér selyemben jött elém” a csókok éjjelén, hanem „mirtuszcsokorral jött elém a csókok éjjelén”, ami által megdőlt az a feltevés, mintha nászukat nem előzte volna meg hivatalos egybekelés és papi áldás.

Jóleső érzés tudni, hogy a tiszta erkölcs előbb-utóbb diadalmaskodik.

JAVUL A MODOR A PESTI BOLTOKBAN

Toncz Tibor rajza

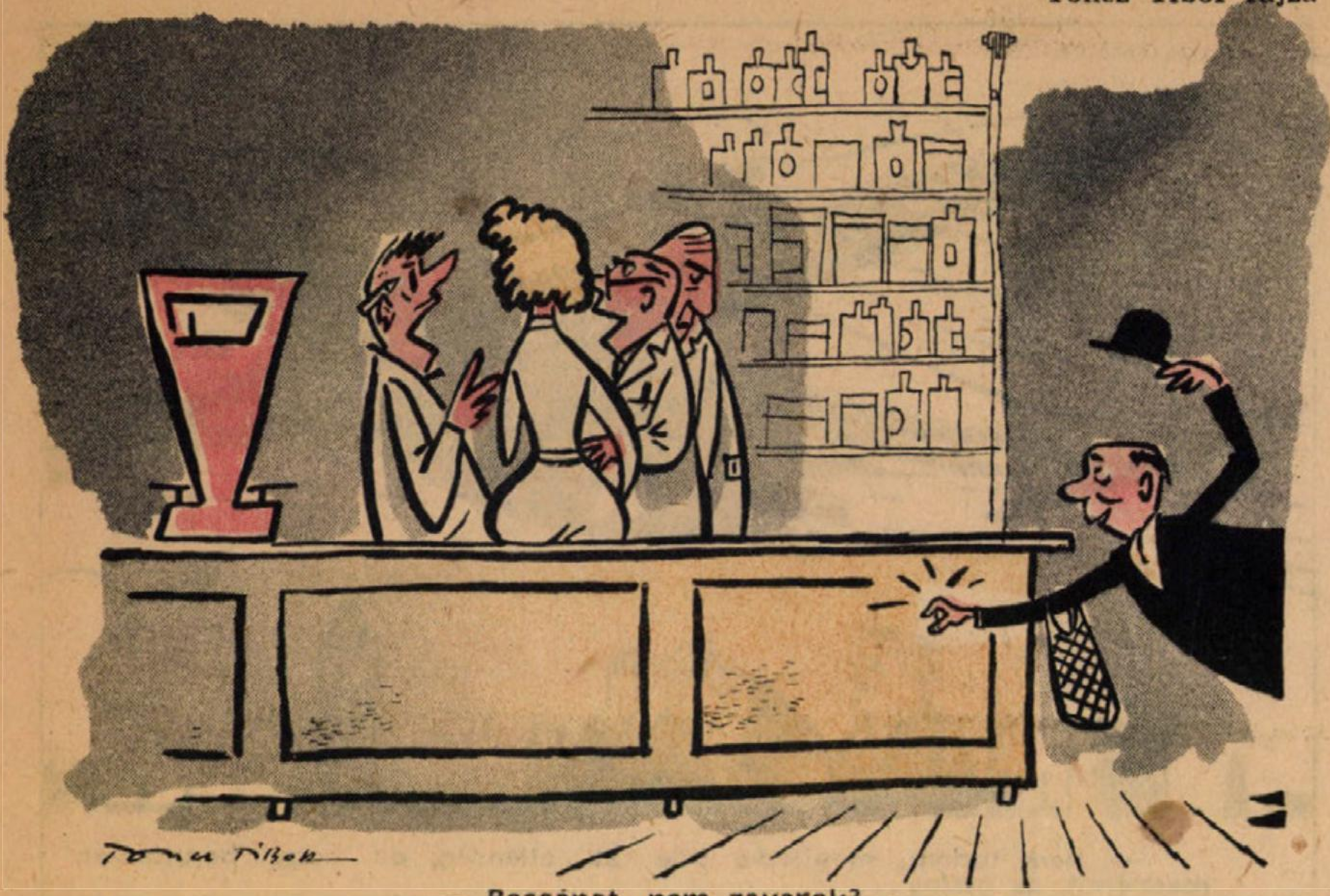

— Bocsánat, nem zavarok?...

Az utolsó mószerolás

Pusztai Pál rajza

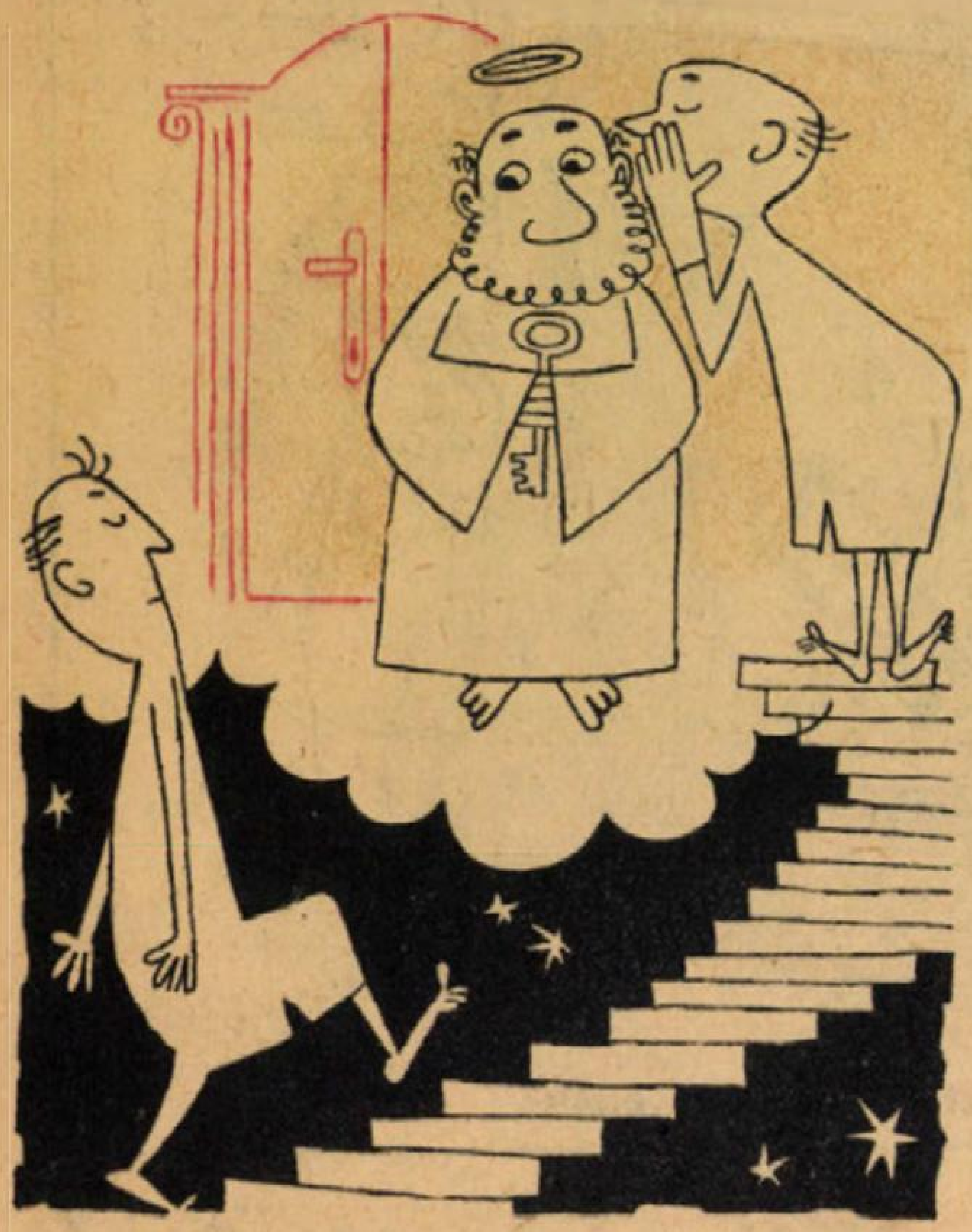

Napszak-dömping a Néphadsereg Színházában

Sándor Károly rajza

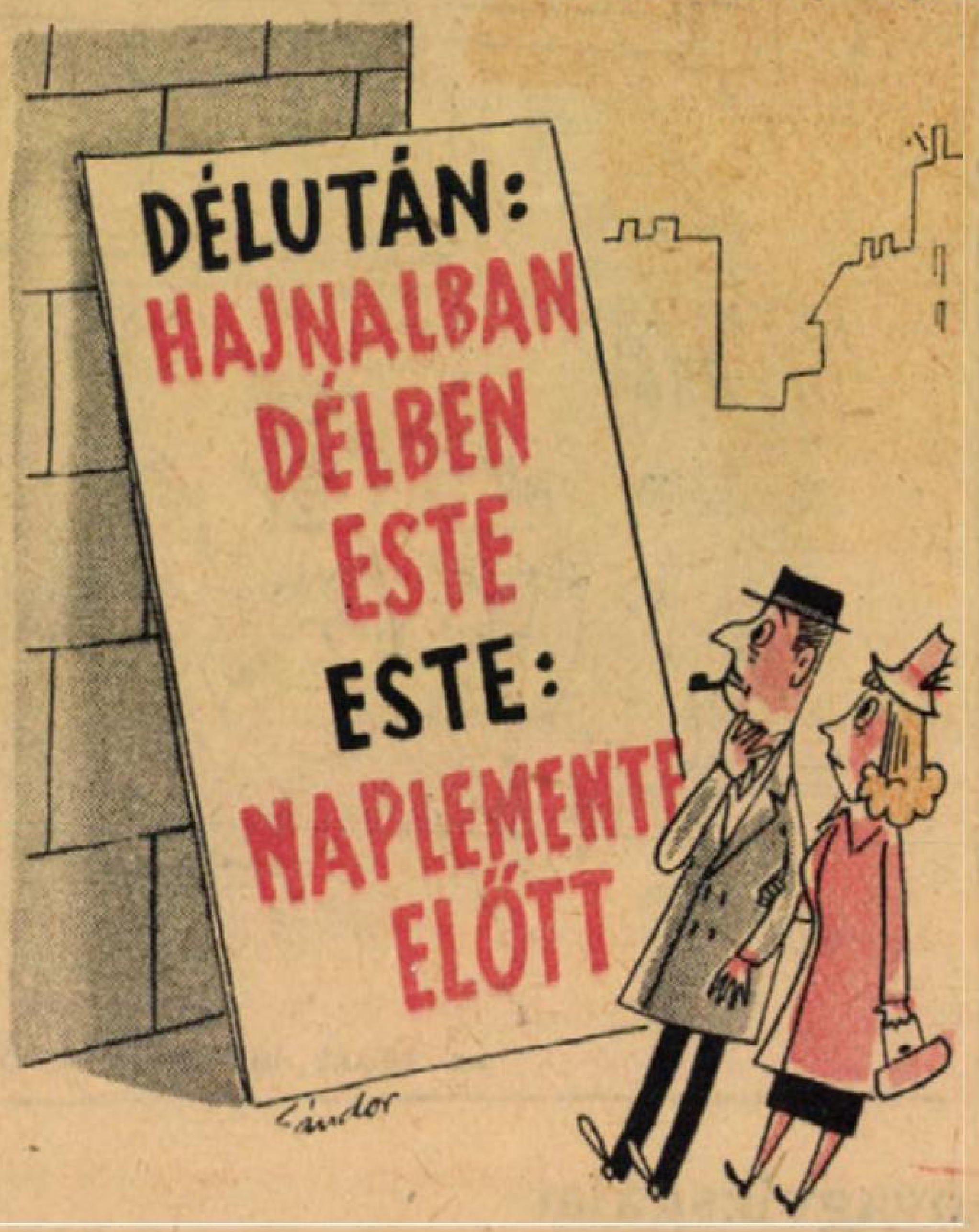

A pult másik oldala

Manapság nagy előszeretettel püföljük a pultnak azt az oldalát, ahol az eladó hadakozik az árubőségtől megtáltosodott vevővel. A pult másik oldalát viszont valami csodálatos véletlen folytán nem püföli senki. Pedig itt is volna püfölni való bőven. Hiszen a pultnak ezen az oldalán van jónéhány kedves vevő, akit az eladók szerint csak azért hozott létre a szülői munkaközösség, hogy őket bosszantsa. A kereskedelem kerékkötői közül néhány „típusvevőt" a Lottó és Corvin Áruházakban elkövetett nézelődéseim során ceruzavégre kaptam.

KÖTEKEDŐ. Már az ajtóban kezdi a kötekedést, mert ő okvetlenül a kijárati ajtón megy be csak azért, hogy a kifelé áradó csomagosok közül valakit jóízűen lehülyézhessen. Bent azután folytatja ordítozását az eladóval, mert nem mosolyog; az osztályvezetővel, mert nem hajlandó neki igazat adni; az igazgatóval, mert soká kerestette magát. Végül pedig, hogy mindenki meg legyen sértődve, csak ő nem, fogja a panaszkönyvet és beleírja: „Mind gazember, aki a szomszédja mellett lakik".

PRÓBÁLGATÓ. Mindent megnéz, mindent megízlel, mindent megtapogat, mindent felpróbál és végül üres szatyorral távozik.

MELEGEDŐ. Ő a legcsendesebb, ő csak melegszik és eszegeti a magával hozott hazait.

FELEDÉKENY. Ő az áruházak réme. Válogat, blokkoltat, csomagoltat a végtelenségig. Mire eszébe jut, hogy tulajdonképpen csak negyven forint van a zsebében, addig már a leblokkolt és becsomagolt áru értéke jóval meghaladja a zsebben lapuló összeg tízszeresét. Mit tehet szegény? A feleslegként mutatkozó árut ottfelejti a csomagolóban. Ebből adódik azután az az áldatlan helyzet, hogy áruházaink csomagoló-részlegei zárás után tele vannak kiváltatlan áruféleségekkel. A Lottó Áruház három csomagolójában például napi 60—70, a Corvin Áruház 25 csomagolójában pedig sokszor 4—500 csomag vesztegel, hűtlen vevőjére várva. Hogy mennyi felesleges munkát, költséget és bosszúságot okoznak ezek a típusvevők, annak csak a kereskedelmi dolgozók a megmondhatói.

Egyébként: „Mindent a vevőért" jelígére szeretettel üdvözlöm összes vevőtársaimat.

Bernáth Ede

Kényelmes ELLENŐR

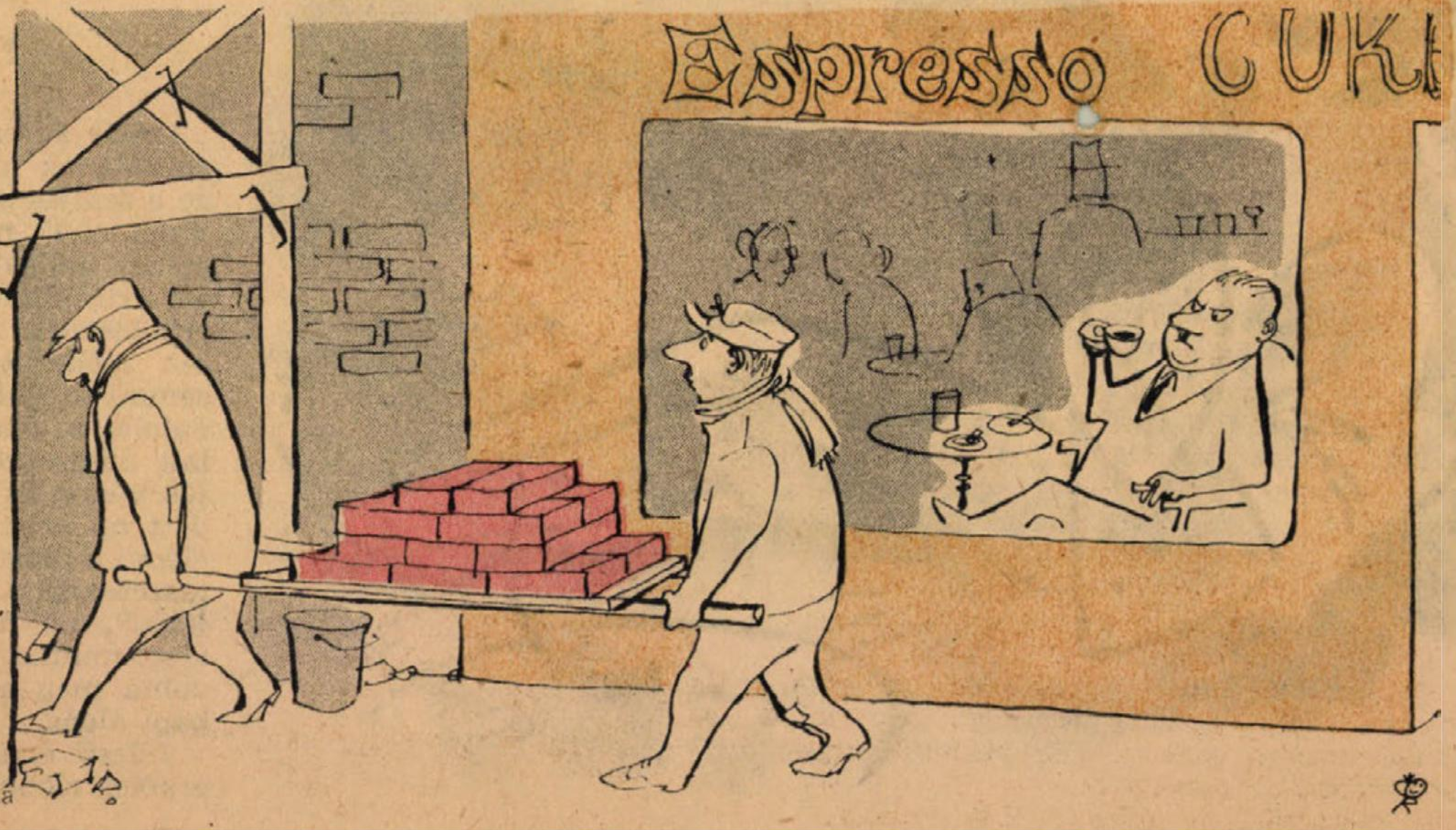

Réber László rajza

EGY KIS CSILLAGÁSZAT

Szür-Szabó József rajza

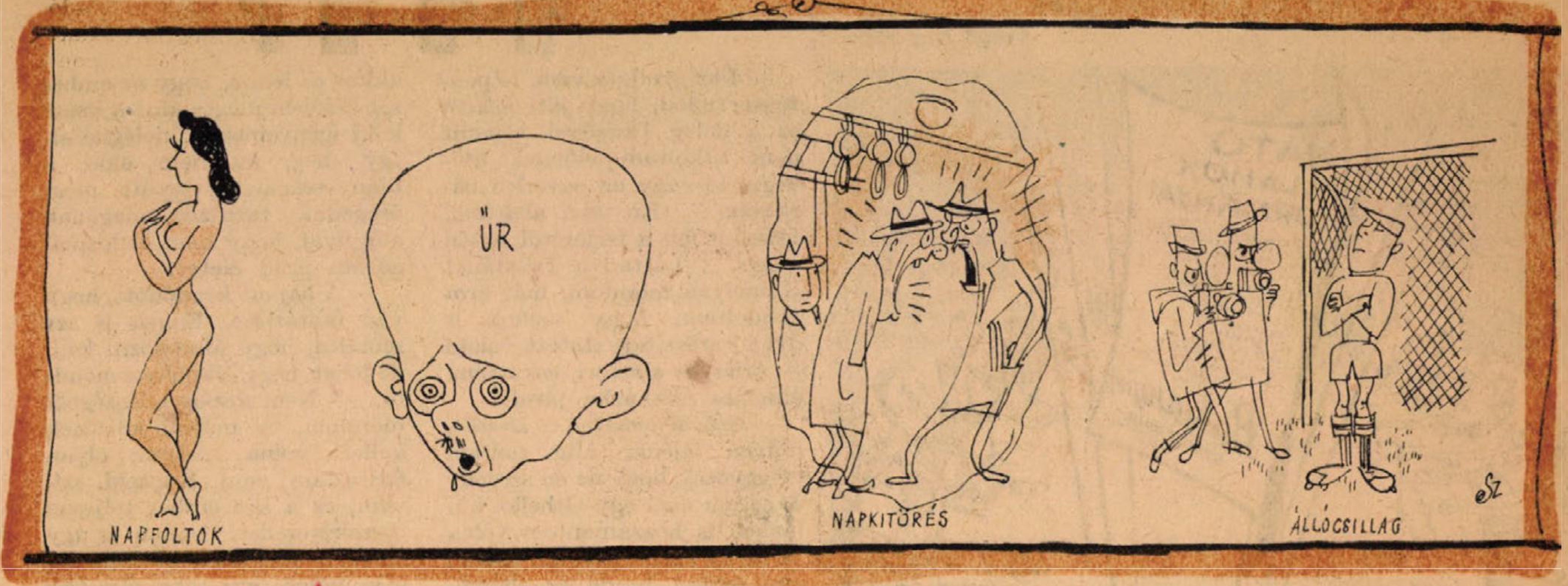

Karácsonyi gondolatok

Karácsony a szeretet és a beigli ünnepe. Sajnos, inkább a beiglin van a hangsúly. Ezt onnan gondolom, mert már számos esetben hallottam, hogy valakinek karácsony után beigli-mérgezése volt, de szeretet-mérgezésről még nem hallottam egyszer sem.

Úgylátszik, nem vagyunk jók. Ezt abból veszem, hogy mindenki jó szeretne lenni. Azon senki sem iparkodik, hogy gonosz legyen. Sikerülni szokott az minden különösebb erőfeszítés nélkül.

Ülök a kávéházban, élénkszemű fiúcska áll meg az asztalom előtt. Lehet úgy tizenhárom éves. Azt mondja szépen csengő hangon:

— Bácsi, kérem, tessék adni egy forintot. Én nem vagyok betlehemes, én kéregetek....

Nem adtam neki egy krajcárt sem. Hamarosan több pénze lesz ennek, mint nekem.

Karácsony előtt így panaszkodott valaki:

— Kétségbeejtő helyzetben vagyok. A feleségem imádja a technika vívmányait, de nem tudok neki gépeket venni, mert már az egész háztartásunk gépesítve van. Van porszívónk, elektromos kefélőgépünk, rádiónk, lemezjátszónk, mosógépünk, magnetofonunk, televíziónk, hajszárítónk, villanyos kávédarálónk, ruhafacsarónk, és hűtőszekrényünk. Az utolsó pillanatban támadt egy jó ötletem és vettem neki egy hidrogénbombát, mert az még nincs nekünk. Azóta szegény feleségem folyton otthon ül a bomba mellett és fél, hogy megtámadja valaki.

Valamelyik este egy eszpresszó előtt egy kis fekete kutyát láttam kikötve. A gazdája biztosan bent kávézott, s addig kint hagyta a kutyáját, bízva a jó emberekben. Jó darabig ott álltam és figyeltem. Minden járókelő, aki arra ment, megtorpant a kutyus előtt és felkiáltott:

— Jaj, de drága, nézd, kis kutya...!

Aztán lehajolt megsimogatta az állatot.

Azt gondoltam magamban: tudjátok, mikor lesz itt jó világ?

Amikor majd erre járok, és az eszpresszó előtt meglátok ácsorogni egy kis fekete embert, akit minden járókelő meg fog simogatni, mondván:

— Nézzétek, de édes... Egy ember...

Gádor Béla

VILÁGJÁRÓ OTTHON

Gerő Sándor rajza

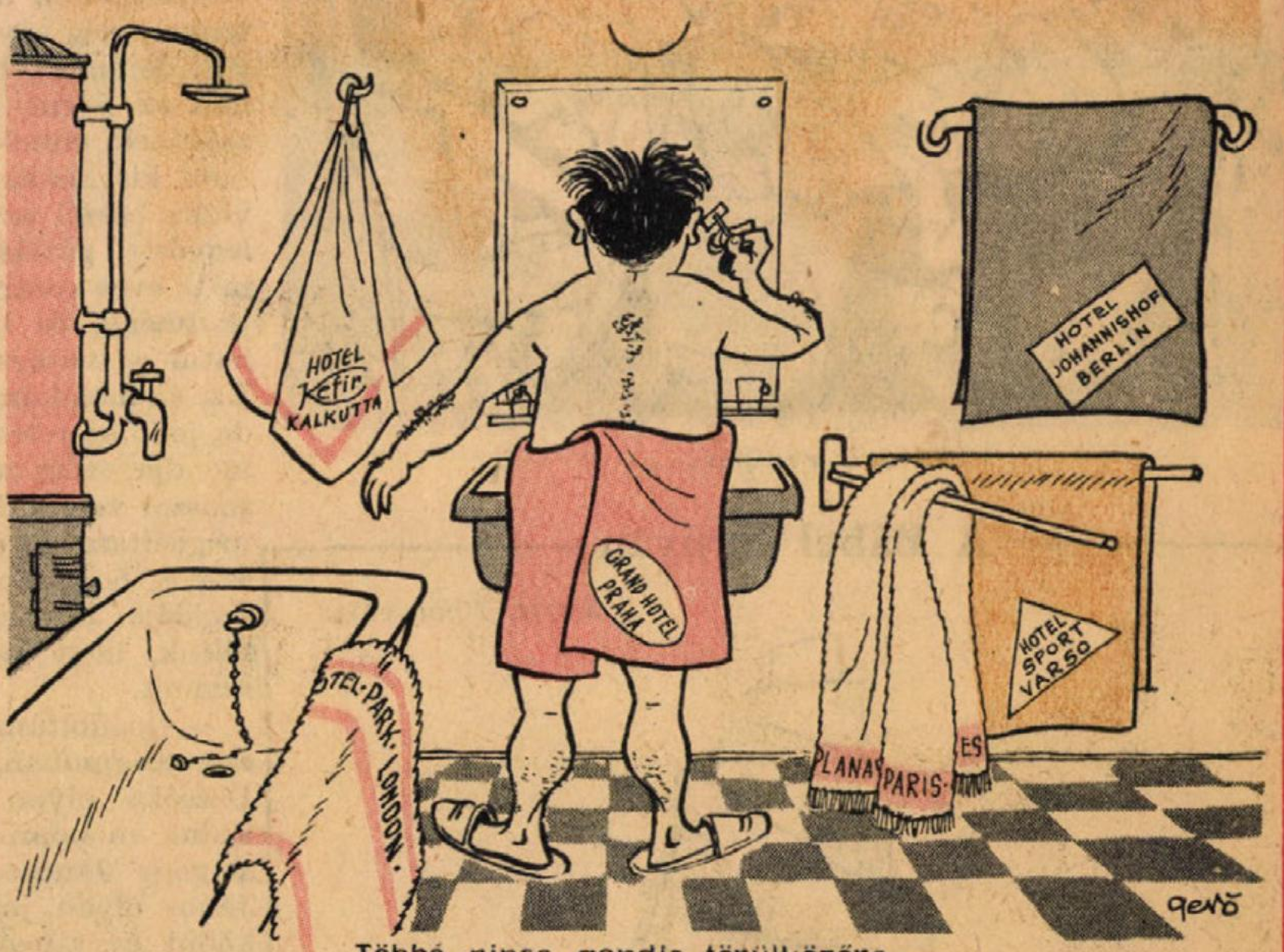

Többé nincs gondja törülközőre...

Újító-sors

Meszáros András rajza

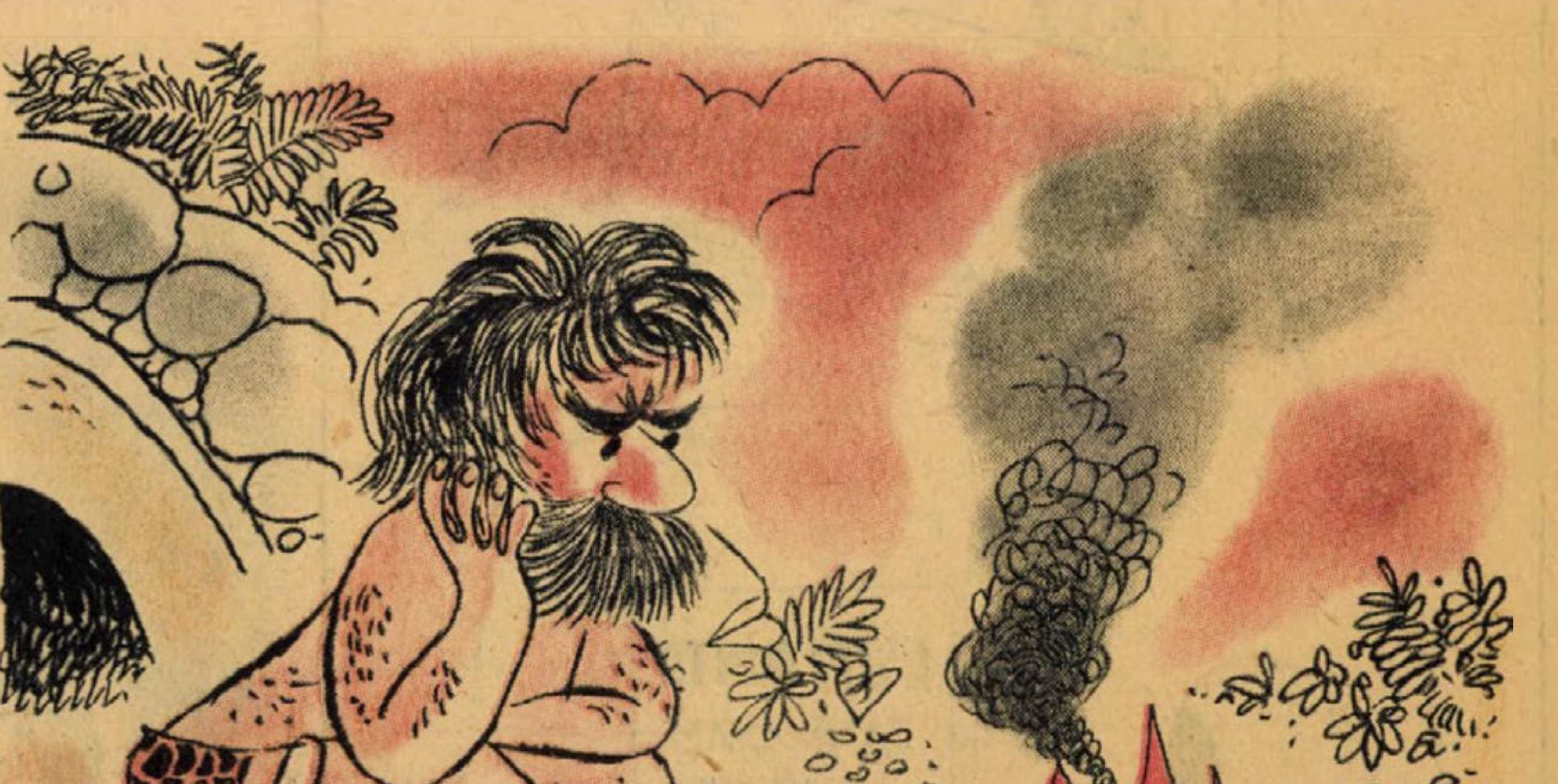

— Ezt a pechet! Most találtam fel a tüzet, amikor még legalább ötvenezer évig kell várni az újítási díjra...

NATO tanácskozás

Szegő Gizi rajza

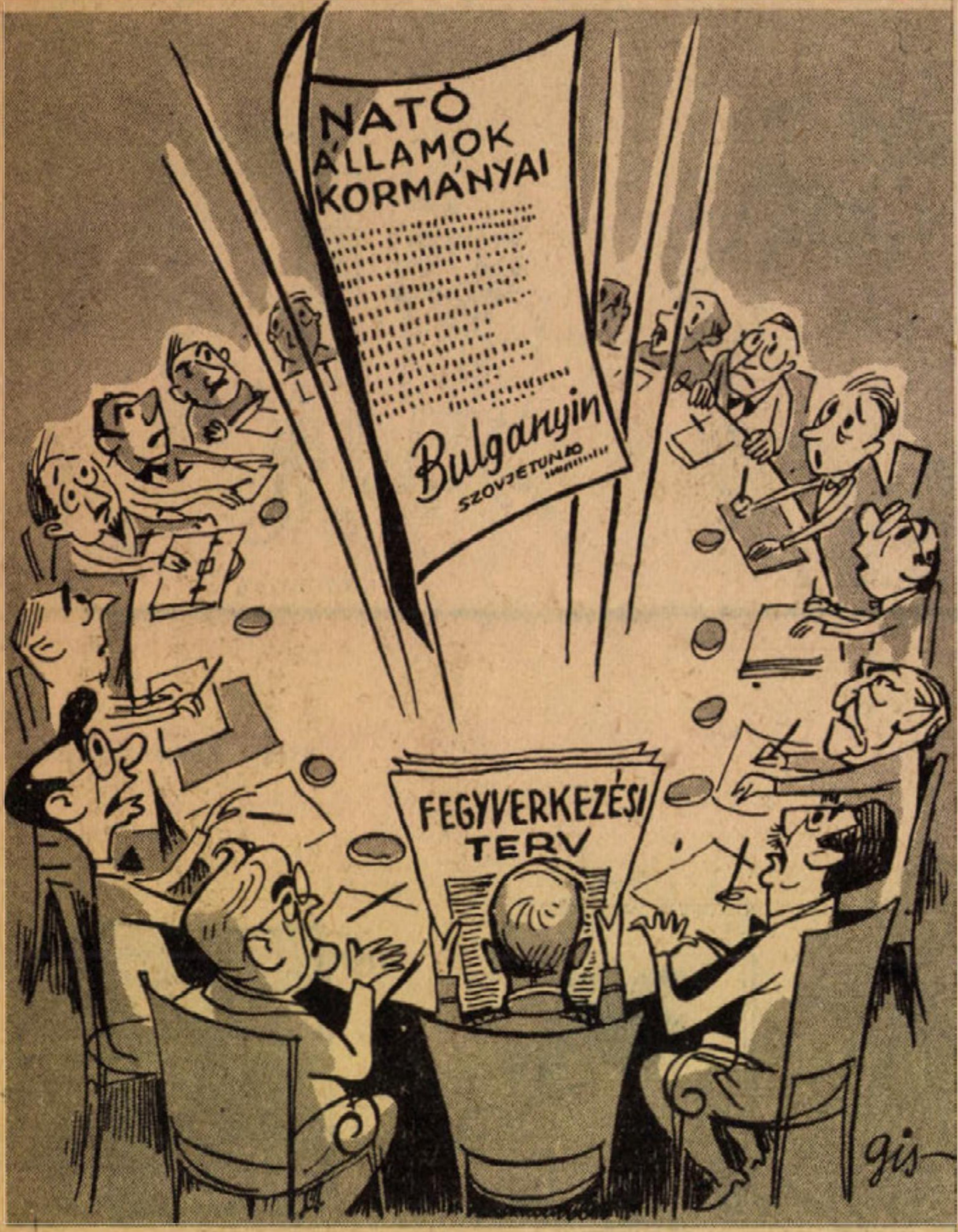

Zavaró repülés . . .

A Bábel tornyán

Kaján Tibor rajza

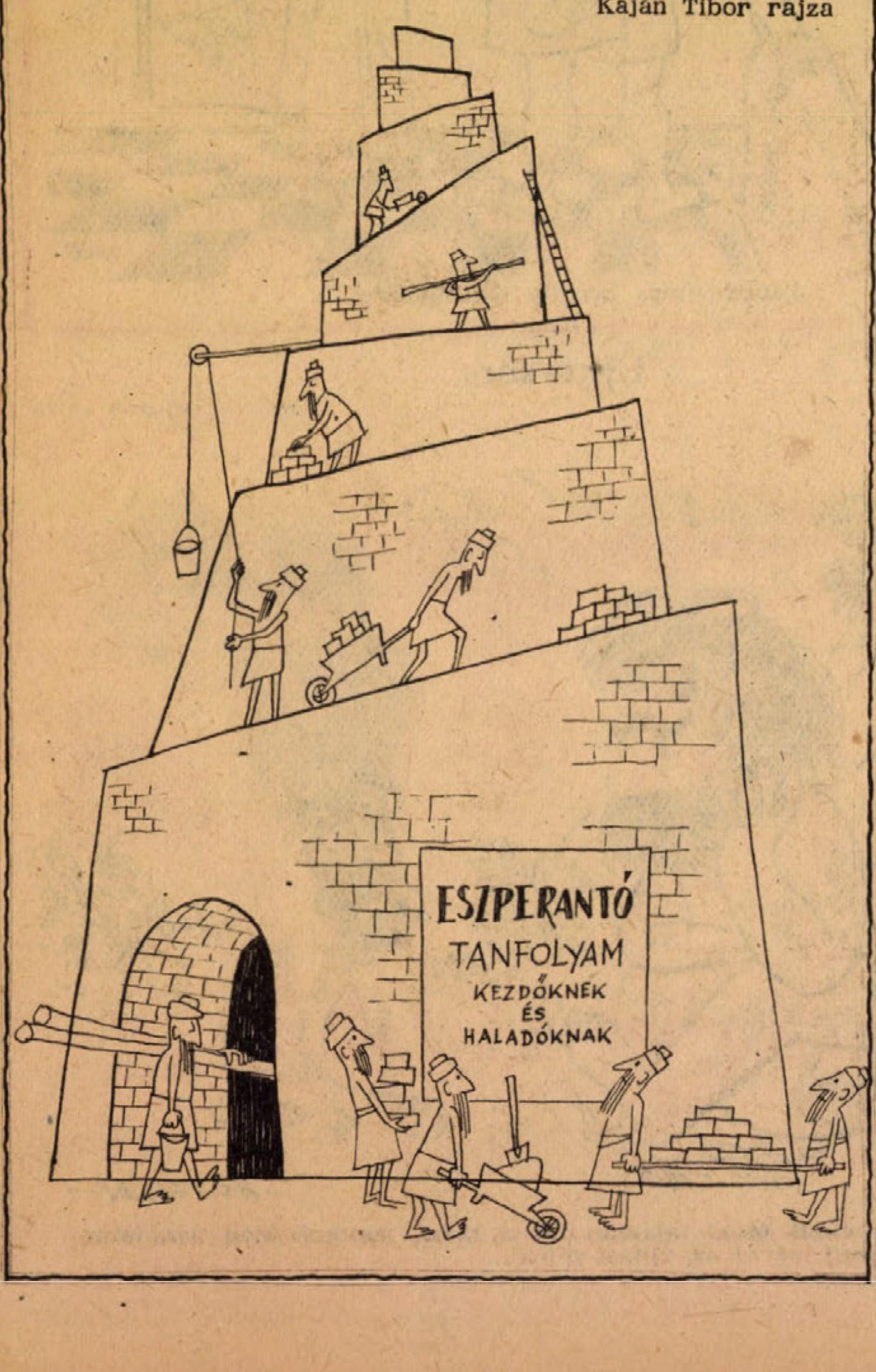

1+1=1?

— Idefigyelj, szívem, te pontosan tudod, hogy jött nekem ez a dolog Dezsővel, semmit nem titkoltam előtted, utóvégre te vagy az egyetlen barátnőm... Én sem akartam, Dezső is félt a férjemtől, aztán mégis... Láttad a Trisztánt? Komolyan mondom, már arra gondoltam, hogy velünk is ilyen varázsitalt itatott valaki — óriási ez a sztori, esküszöm, érdemes színházba járni!

— Szóval ismered a Dezsőt, milyen félénk, alig tudtam meggyőzni, hogy az én szegény Jánosom nem egy Othello, különben is hozzámentem volna én olyan emberhez, aki nekem egy doktor Janda az életemben? A természete sem olyan féltékeny, meg dolga is éppen elég van Jánosomnak, hiába mondom neki, hogy legalább vasárnapokon ne tegye magát tönkre, elég egy héten hat napig, de annak beszélhetsz, annak az istene a munka. Dezsőkének, ennek a mafla, édes buta kis fiúnak legalább nem hiába beszél az ember: lassan legyőzte gátlásait, ami harminc éves korára elég szép teljesítmény, és hagyta magára hatni a varázsital hatalmát. Ezt én mondom ilyen költőien, de jobb szerettem volna, ha ő mondja, ezért néztem meg másodszor vele a Trisztánt, majd meghaltam érte, hogy észrevegye, hogy én vagyok az ő Izoldája. De olyan ártatlan és félénk, hogy nem vett észre semmit.

— Gondoltam is már többször magamban, hogy ha ez a Dezsőke olyan szellemeseket tudna mondani, mint az én szegény Jánosom, viszont ha János olyan jól tudna öltözködni és táncolni, mint Dezső... Na mi lenne akkor? Ne mondd azt, hogy bumm, mert akkor az lenne, hogy az ember *egy* férfiben megtalálná a maga lelki igényeinek a kielégítését. Így meg, ha nem akar a hiányosságaival együtt megöregedni, tartozik magának annyival, hogy nem él kispolgárian prüd életet.

— A baj ott kezdődött, hogy van fantáziám, Engels is azt mondta, hogy álmodozni kell, de lehet, hogy Napóleon mondta. — Nem szerénytelenségből mondom, de nekem költőnek kellett volna lennem, olyan fantáziám van! Képzeld, szívem, ez a két ember teljesen összekeveredett bennem és úgy éreztem, még az sem vethetne rám követ, aki soha életében nem vétkezett. Éppen akkor is álmodoztam, amikor születésnapi ajándékot vettem az én jó Jánosomnak. Tudod, azt a sanzsán nyakkendőt, ami tegnap is rajta volt. Most ájulj el! A születésnapján csók kíséretében átadom neki a nyakkendőt, ő megnézi és összerázkódik, kínosan mosolyog. Magyarázni kezdem: ez az a nyakkendő, ami annyira tetszett neked a kirakatban! Ellenkezőleg — mondja ő — mindig utáltam, férfiatlannak tartottam ezt a szivárványos micsodát, ezt a sanzsánt! Ekkor minden megvilágosodott bennem, még szerencse, hogy rá tudtam beszélni: együtt láttuk a kirakatban, csak én úgy értettem, hogy *tetszik* neki a nyakkendő, holott azt mondta, hogy *nem tetszik*. Azóta hordja szegénykém, mert tőlem kapta.

— Persze hogy nem neki, hanem Dezsőkének tetszett a kirakatban az az átkozott nyakkendő, de mondtam, szívem, hogy én tulajdonképpen *egy* embert szeretek, ez a végzetem...

Gyenes István

A PROTEKCIÓ

Mészáros András rajza

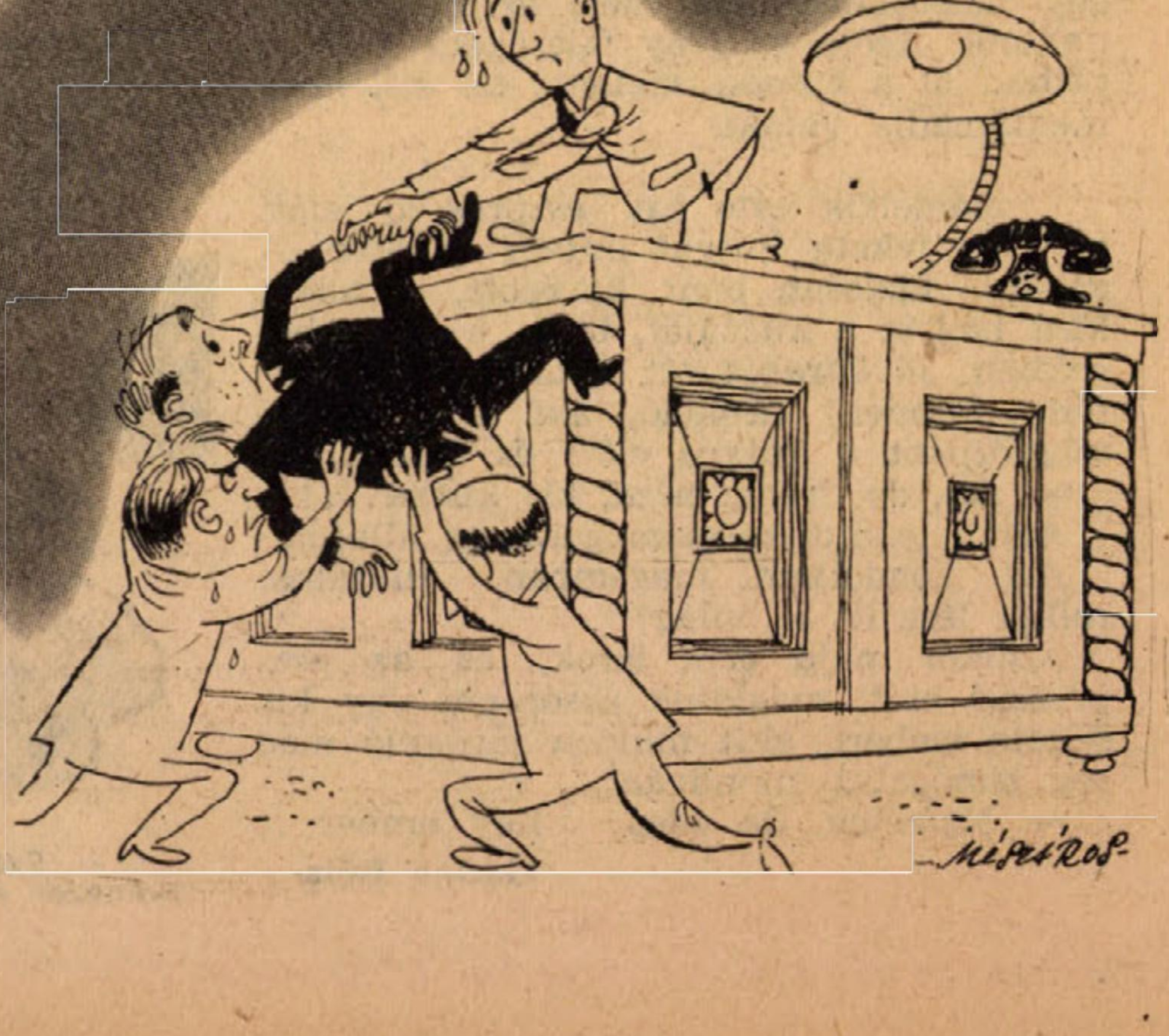

Csodatükör

Szür-Szabó József rajza

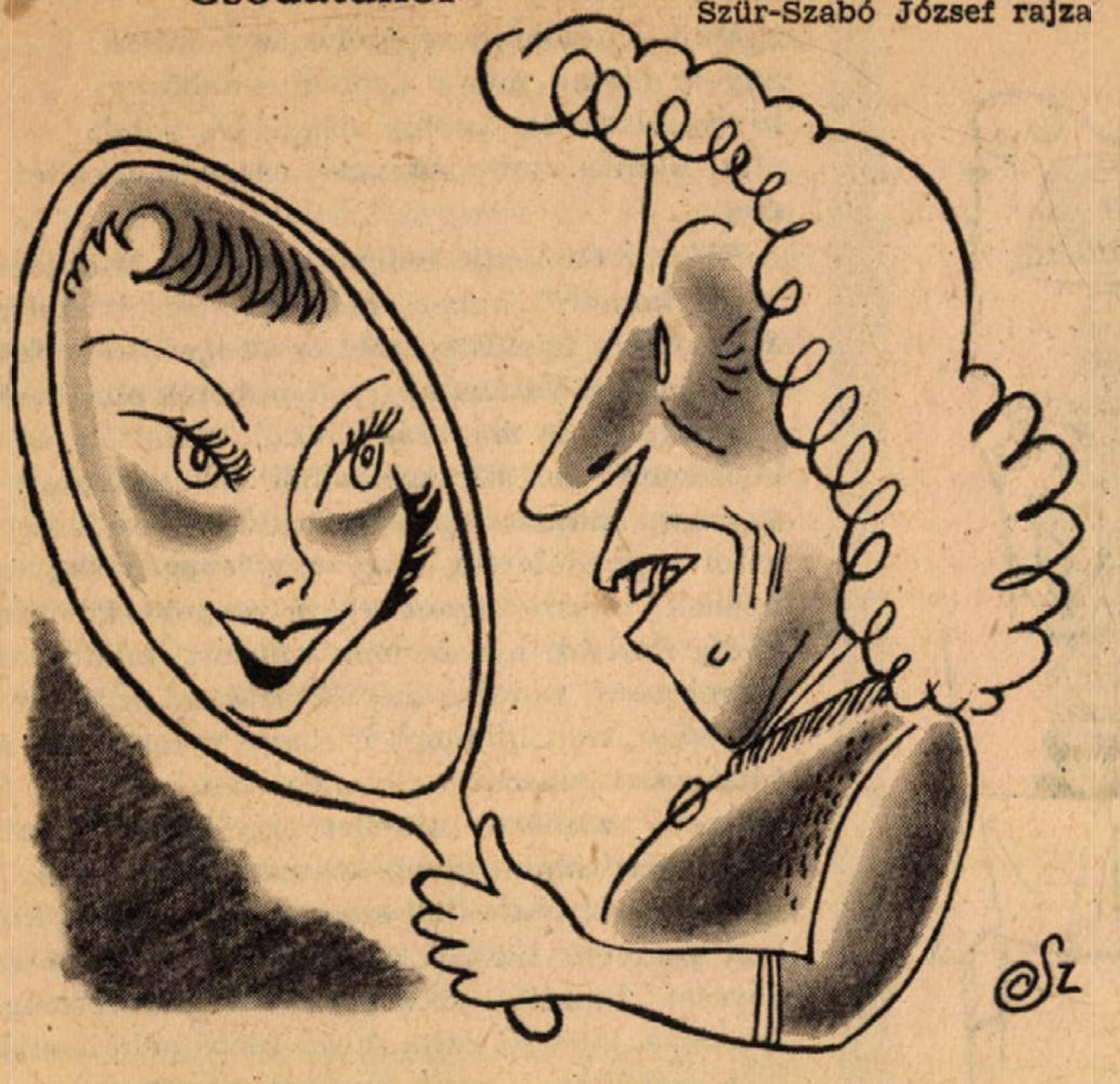

Egyszerű válóok

Gizikét még lánykorából ismerem, húsz esztendővel ezelőttről. Nem gyerek már, harminc és negyven, valamint férje és régi szerelme között ingadozik. Ehhez képest kellemesen csinos és nőiesen bőbeszédű.

— Száz éve nem láttam, — mondja kedvesen, amikor összetalálkozunk. Persze, ebben van némi túlzás is, mert néhány héttel ezelőtt hasonló közhellyel üdvözölt majdnem ugyanitt, a Váci utca sarkán. Most sem hagy beszélni éppen úgy, mint akkor, csak kérdéseket tesz fel anélkül, hogy azokra feleletet várna. Hogy vagyok, mit csinálok, hogy van a családom, a feleségem, a munkahelyem, a reumám, a vérnyomásom? — és így tovább, ahogy az már ilyenkor lenni szokott.

Nem mondhatom, hogy ilyen bevezetés után az eddigi üde hangvételből, valamiféle tragikus mélységbe zuhant volna, csak éppen enyhe keserűséget éreztem a hangjában:

Elválok Dezsőtől — szólt és mohó érdeklődéssel leste váratlan bejelentése hatását. Rámnézett mélytűzű fekete szemével, némi kacérsággal és esdeklőn, mély meghatottságot váltva ki belőlem. Hümmögtem és kevés szóval ugyan, de kétségbevontam, hogy komolyan beszél.

— De igen, halálos komolyan mondom — feleli. — Hiába voltam figyelmes hozzá, hiába teremtettem kellemes otthont a számára, hiába vezettem olyan nagy gonddal a háztartást... Hiába volt minden, elválok.

Hallgattam. Mit lehet ilyenkor kérdezni? De ő zavartalanul felelt tovább.

— Képzelje, megcsal az a gazember és én nem vagyok hajlandó tovább élni egy ilyen csirkefogóval.

Már régóta nagyra értékelem azt a kétségtelenül vonzó vonásomat, hogy magamat, barátaim magánügyeitől távol tartani törekszem, de ez esetben úgy éreztem, Gizike bizalmas megnyilvánulása és közismert igazságérzetem szólásra kötelez.

— Ne haragudjék, — jegyeztem meg halkan, — de különösnek tartom, hogy *maga* válik és még különösebb, hogy *pont azért* akar elválni Dezsőtől.

— Mi különöset talál maga ebben? — kérdezte némi ingerültséggel hangjában. — Úgy látszik, nem érti: rájöttem, hogy megcsal és válok. Egyszerű! Nem?

Igen, — nyugtattam, — ez valóban egyszerűnek látszik Gizike. De én is tudom, maga is tudja, és még sokan tudják, hogy magának a Piller Tibivel évek óta... vagy hogy is mondjam.

— Ne mondja sehogy! — szólt most már láthatóan megnyugodva. — Az ügy szempontjából ez nem érdekes, hiszen erről Dezsőnek halvány fogalma sem volt és ma sincs...

Kezét nyújtotta, kedvesen búcsúzott és elindult a Vörösmarty tér irányában.

Földes György

NŐURALOM

Szegő Gizi rajza

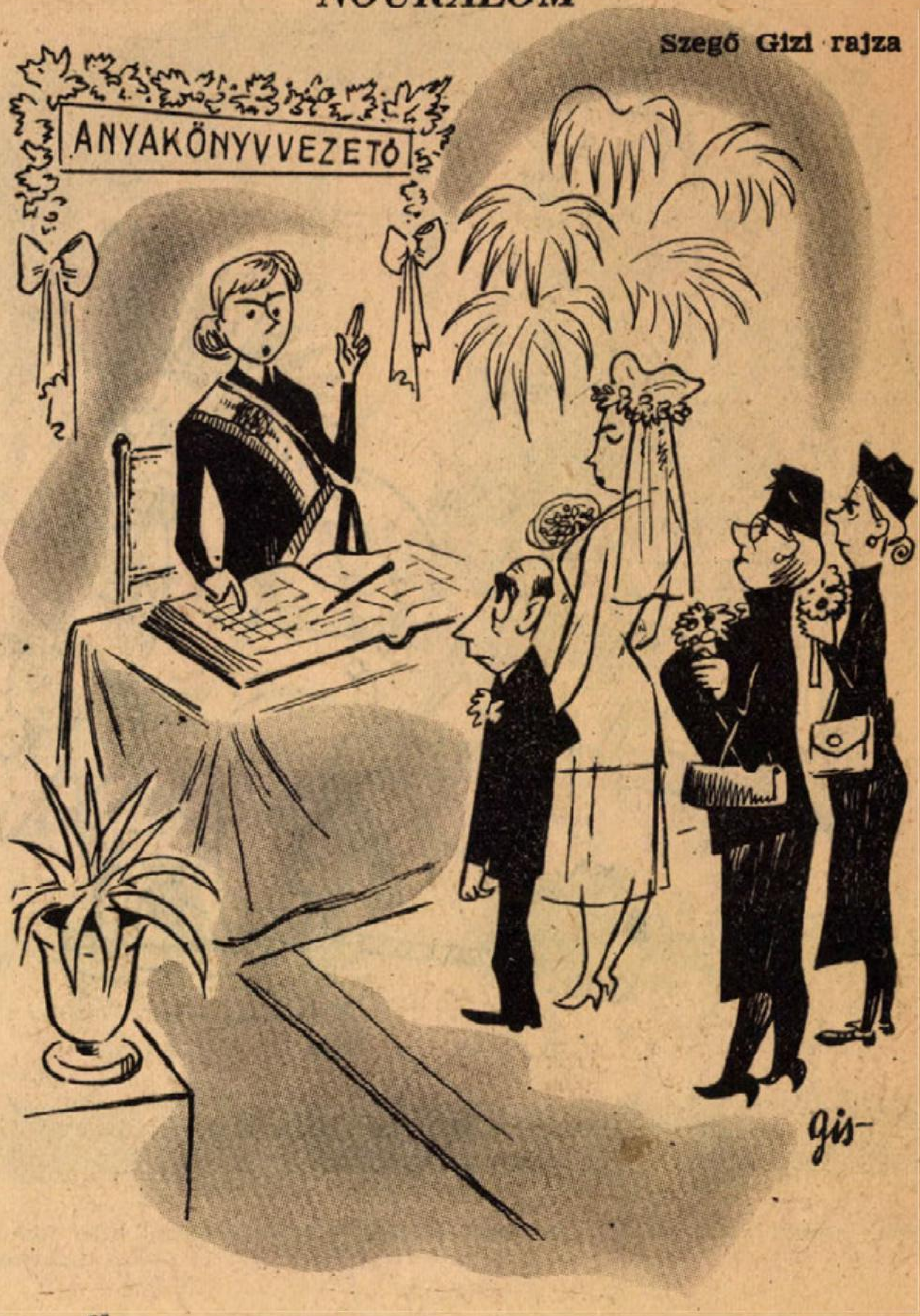

Őslények lábnyomaira bukkantak Ipolytarnócon

Hegedűs István rajza

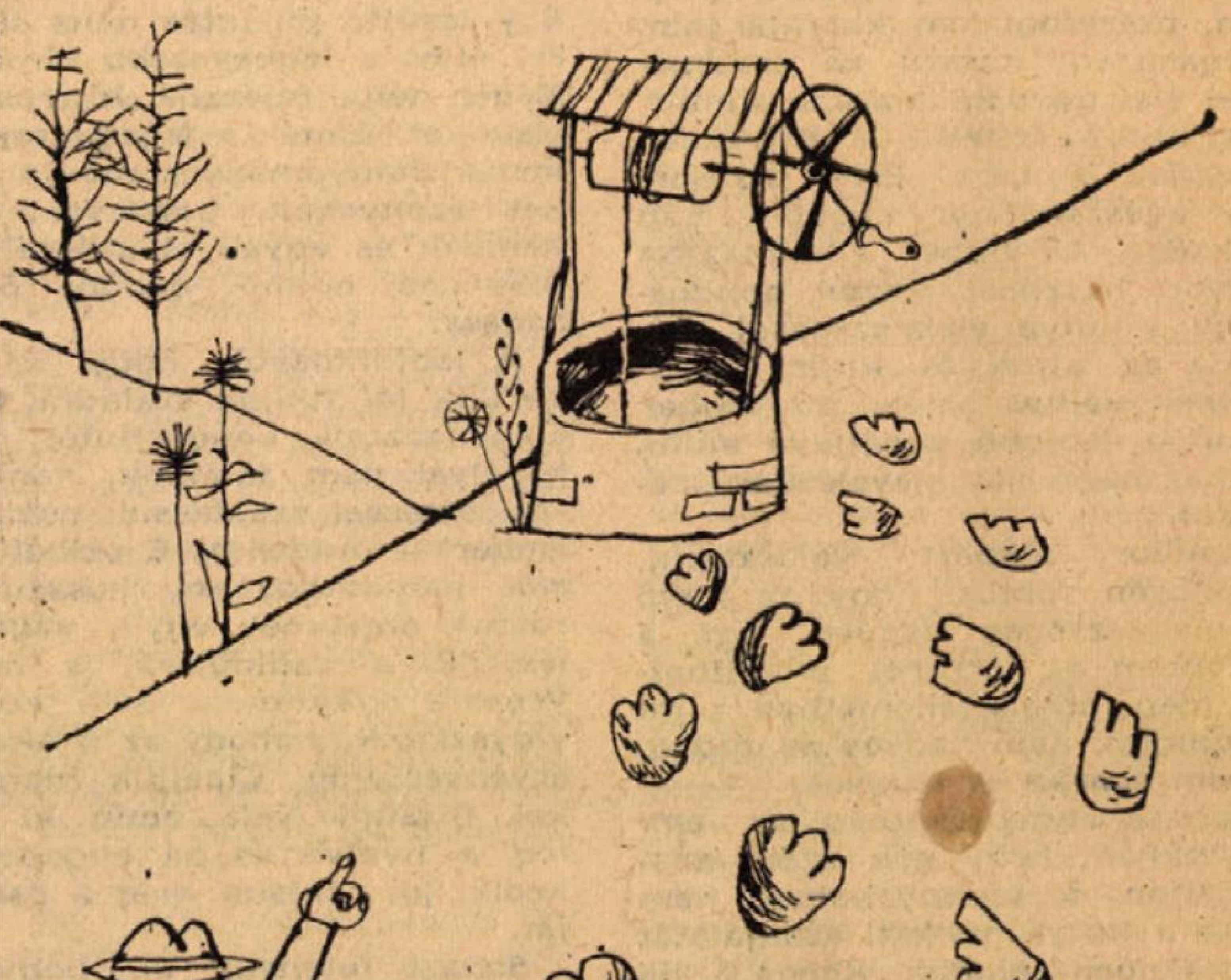

— Arrafelé vezetnek a nyomok. Valószínűleg oda jártak inni...

Karácsony este

Gerő Sándor rajza

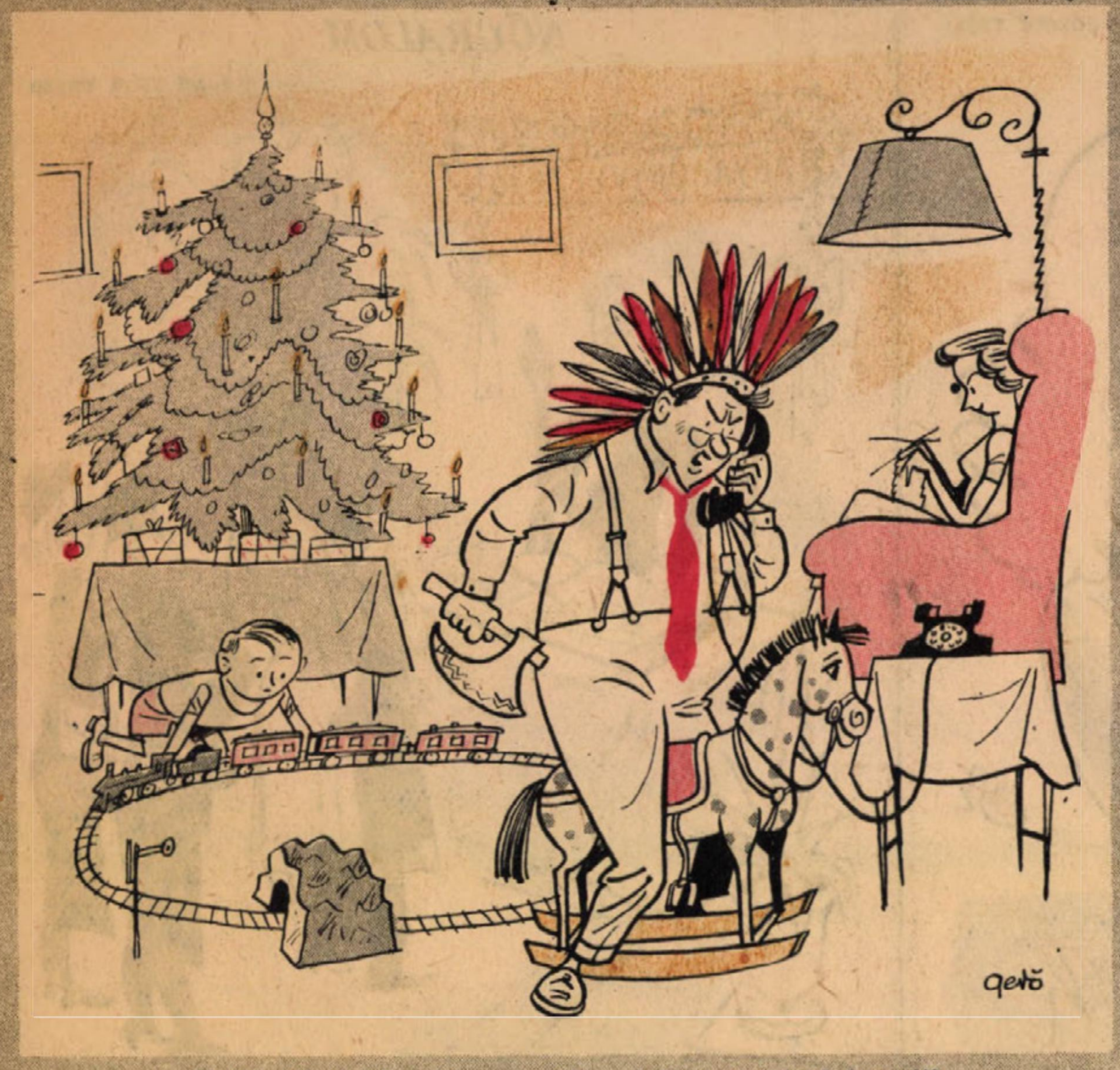

— Halló, itt doktor Kavics, hites könyvszakértő beszél! ...

Floki kutya végrendelete

Nevem Floki. Tizenkét éves dákli vagyok. Elértem a tisztes kutyakort, úgy érzem, ezután nem sok keresni valóm van a földön. Mielőtt szememet lehunynám, összefoglalom kutyatársaim számára egy hosszú és eredményes élet gazdag tapasztalatait.

A kutya feltétlenül szerezzen magának embert. Erre elsősorban egészségügyi okokból van szüksége. Az ember alkalmazása nagyon hasznos, hiszen gondoskodik a kutya élelmezéséről, kinyitja az ajtót és kitűnő sétapartner válhat belőle. Az ember a kutya legjobb barátjává válik, — ha megfelelő nevelésben részesül.

Amikor embert választunk, különösen fontos, hogy az illető makkegészséges legyen. Ezt a legjobban az orráról állapithatjuk meg, amely ellentétben a mi orrunkkal, nem nedves és hideg, hanem száraz és langyos.

Sohase engedjük meg az emberünknek, hogy nők után szaladgáljon. A szoknyabolond nem tudja a kutya melletti szolgálatát megfelelően ellátni. Képes a nő kedvéért otthagyni a kutyát, beülni őnagyságával olyan helyre, ahonnan mi kutyák ki vagyunk tiltva. Az is előfordult már, hogy az ember egy nő miatt megfeledkezett a sétáról.

Az otthont kedvelő kutya lehetőleg öl-embert válasszon ki magának, olyan alkalmazottat, akinek az ölében kényelmes az ülés. Ölben ülni igen higiénikus, mert a padló sok lakásban elég hideg és könnyen megfázhatik a lábunk.

Az ember általában könnyen idomítható. Gyorsan megtanul pacsit adni, labdát eldobni, abban a reményben, hogy azt visszahozzuk. Sohase felejtsük el, hogy az ember nem rendelkezik a kutya csalhatatlan ösztönével. Ezért ne bosszankodjunk, ha az ember néha nem érti meg és nem teljesíti parancsunkat. Ez esetben kerüljük az erőszakot. Egy lesújtó pillantás néha többet ér, mint a leghevesebb támadás. Mégis néha fejezzük ki rosszallásunkat. Ennek a legegyszerűbb, immár hagyományos módja értékes szőnyegek, papucsok, ágyneműek és egyéb étkezésre nem alkalmas holmik gondos összerágása.

A legfontosabb, hogy az emberünk jól tudjon szaladni. Ezért alkalmazzunk kengyelfutót, vagy ha ilyet nem találunk, rendszeres edzéssel szoktassuk hozzá az embert a futáshoz. E célból kössük magunkhoz egy hosszú pórázzal, amelynek egyik végét illesszük a csuklójára, a másik végét a nyakunkra. Séta közben vigyázzunk, nehogy az ő akarata érvényesüljön. Cipeljük magunkkal, fussunk vele, amíg ki nem lóg a nyelve és ha engedetlenkedik, jól rántsuk meg a csuklóját.

Sohase felejtsük el, hogy az ember öreg korában is úgy viselkedik mint a gyerek. Ezért játsszunk vele, szórakoztassuk. Ha kéri, álljunk kétlábra, ami tulajdonképpen marhaság, buta emberi szokás, de miért ne tegyük meg hűséges alkalmazottunknak, aki az egész életét kétlábon járja végig!

Mindig legyünk udvariasak az emberünkkel, hadd érezze hogy a családhoz tartozik. Ha jól bánunk vele, elégedett és hosszú életre van kilátása. Az ember, ha megfelelően gondozzuk — hetven évig is elél. A mi családunkban volt egy ember, aki négy nemzedéket szolgált ki.

(—)

IGAZSÁG

Mint jó ítélőképességéről ismert embert, engem bíztak meg a Csobádi—Sebő ügy kivizsgálásával. Az ügy eléggé bonyolult volt, alapos emberismeretet és igazságérzetet követelt meg.

Először Csobádit hallgattam meg. Mindjárt láttam, hogy komoly ember. Megfontoltan beszélt, szavait áthatotta a felelősségérzet és az igazába vetett rendíthetetlen hit. Valaha az ilyen emberek elmentek egészen a királyig, és habozás nélkül vállalták a tűzpróba kockázatát is. Elbeszéléséből kibontakozott előttem egy nem mindennapi rémtörténet. Borsózott a hátam attól a gondolattól, hogy egy levegőt vagyunk kénytelenek szívni olyan szörnyetegekkel, mint Sebő. Pedig Csobádi igazán nem túlozott, inkább szándékos tompítással, tudatos mértéktartással enyhítette a borzalmakat, mintha maga is érezte volna, hogy a valóság túlságosan riasztó a lelkileg nem egészen felkészült hallgató számára. Amellett igyekezett mentő körülményeket találni Sebő számára, elmondta, hogy az illető züllött családból származik, továbbá kokainista, ami romboló hatású a jellemre. A maga szerepéről keveset beszélt, szörnyű kiszolgáltatottságát csak érintette, látszott rajta, hogy kínos neki a saját személyét szóbahozni, csak ismételt nógatásomra volt hajlandó önmagáról néhány apróságot elmondani, halkan, zavartan, az igazi mártír szelídségével.

Mélyen felkavartak a hallottak. A bonyolultnak hitt ügy minden apró részlete tisztán állt előttem. Lemeztelenítve láttam Sebő egész szennyes valóját, gonosz mesterkedéseit. Nem voltam képes megérteni, hogyan lehet egy ember ilyen feneketlenül rossz.

Őszintén megvallom, undorodtam még a gondolatától is annak, hogy szóbaálljak Sebővel. Nemcsak visszataszítónak, de fölöslegesnek is tartottam ezt a találkozót, hiszen már mindent megtudtam, amit akartam. Végül mégis engedtem mások unszolásának, s rászántam magamat, hogy pusztán a formaság kedvéért beszéljek ezzel a szörnnyel, egyedül talán azért, hogy ne kapaszkodhasson bele semmibe se.

Alig kezdtem beszélgetni Sebővel, korábbi ellenszenvem egy csapásra eltűnt. Sebőben egy szenvedélyes, ügye igazában bízó embert ismertem meg. Minden szavában a méltatlanul megbántott, súlyos igazságtalanságot elszenvedett ember felháborodása izzott. Egészen elképedtem, amikor Sebő egymás után cáfolta meg Csobádi rágalmait. Józan, tisztességes emberi ésszel egyszerűen nem tudtam felfogni, hogyan süllyedhet valaki olyan mélyre, mint Csobádi. Külön felháborított ennek a képmutatónak körmönfont eljárása, ahogyan szemforgató módon csavarva ki a nyilvánvaló tényeket, belegázolt Sebőnek, ennek a jellemtisztaságtól sugárzó férfiúnak a becsületébe. Nem fogadhattam el mentségnek azt a Sebő által említett körülményt sem, hogy Csobádi gyógyíthatatlan betegségben szenved, és allergiás a szalvarzannal szemben. Súlyos szemrehányást tettem magamnak, hogy beugorva Csobádi szemfényvesztéseinek, majdnem elzártam magamat az igazságtól.

Természetesen nem hagytam ennyiben a dolgot. Felháborodva rohantam Csobádihoz és szemére vetettem álnokságát. Ő nyugodtan hallgatta szemrehányásaimat, majd csendesen válaszolt Sebő vádjaira. Nyugodt logikájú szavai nyomán szertefoszlottak Sebő ferdítései. Mélységesen elszégyelltem magamat, hogyan ugorhattam be ennek a demagógnak. Hiába, a tüzes érzelmi kitörések hatással vannak az emberre. Csak azzal vigasztaltam magamat, hogy így még jobban megerősödtem ítéletemben.

Az első alkalmat megragadtam arra, hogy jól megmondjam a véleményemet Sebőnek, tegye bolonddá az öregapját, elvégre az az idő elmúlt, amikor olcsó demagógiával lehetett más tisztességes emberek jóhírnevét beszennyezni. Sebő indulatosan válaszolt, s rövid idő alatt egészen új megvilágításba helyezte a dolgokat. Majd elsüllyedtem szégyenemben! Hiszen ez a Csobádi nemcsak sötét alak, hanem szélhámos is. Sebő tiszta szemének lángolása, szavainak ellenállhatatlan becsületessége minden kétséget elsöpört bennem. Bocsánatát kértem, s mázsás kő gördült le a lelkiismeretemről, hogy végre kiszabadultam a hamisságok útvesztőjéből.

Azonnal felkerestem Csobádit és... de különben most már nem részletezem a dolgot. Hol Csobádi igazának fénye kápráztatott el, s döbbentett meg Sebő elvetemültsége, hol Sebő jellemének gyémánt csillogása vakított el, s riadtam vissza Csobádi förtelmes becstelenségétől, akár őket hallgattam meg, akár másokat.

A 87-ik meghallgatás után végre döntöttem. Megállapítottam, hogy mindketten becsületes emberek, a másik ellenben utolsó csirkefogó.

Feleki László

Jubileumi ünnepség

Gerő Sándor rajza

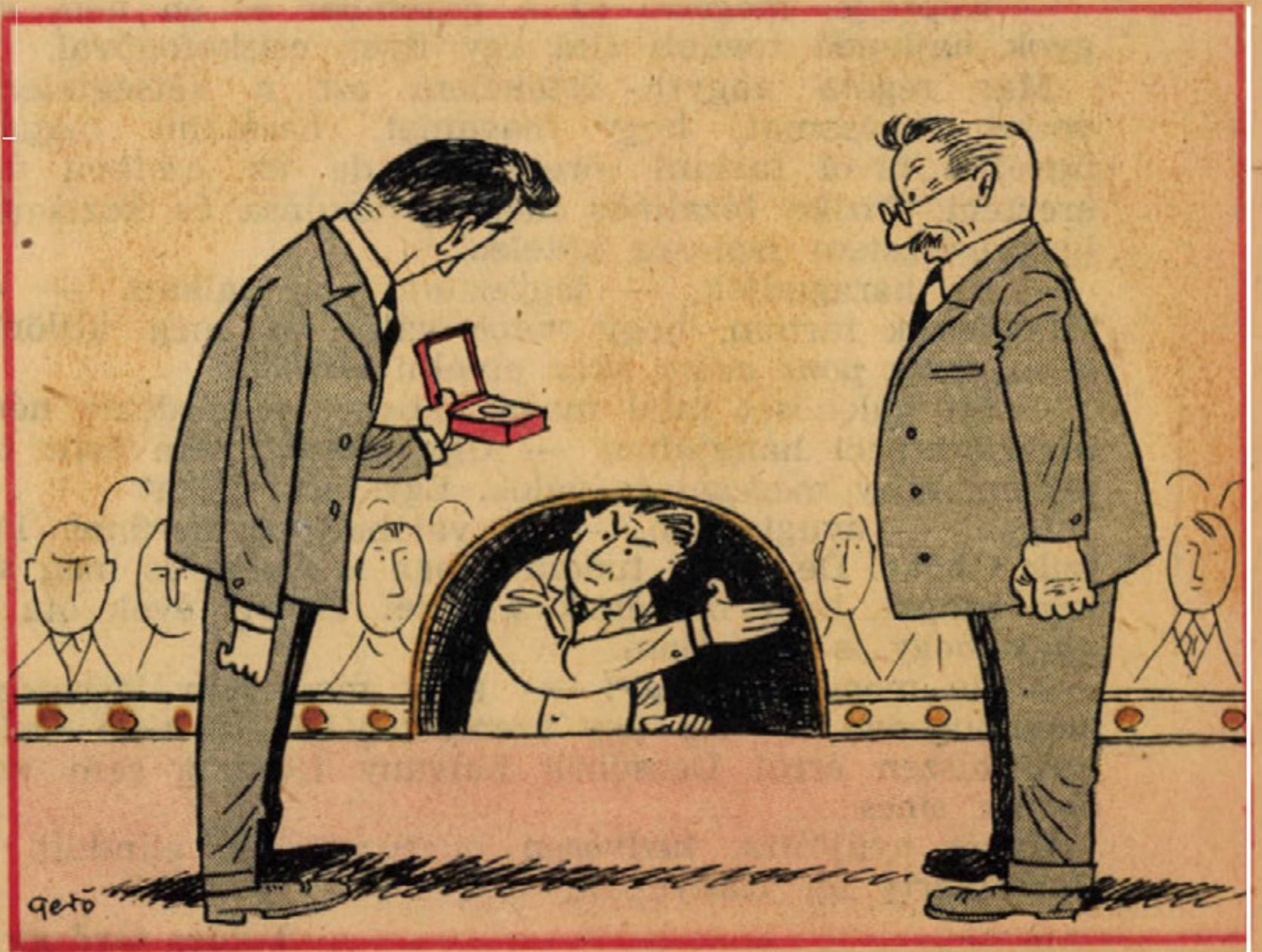

A „Pletykasarok" eszpresszóban

Toncz Tibor rajza

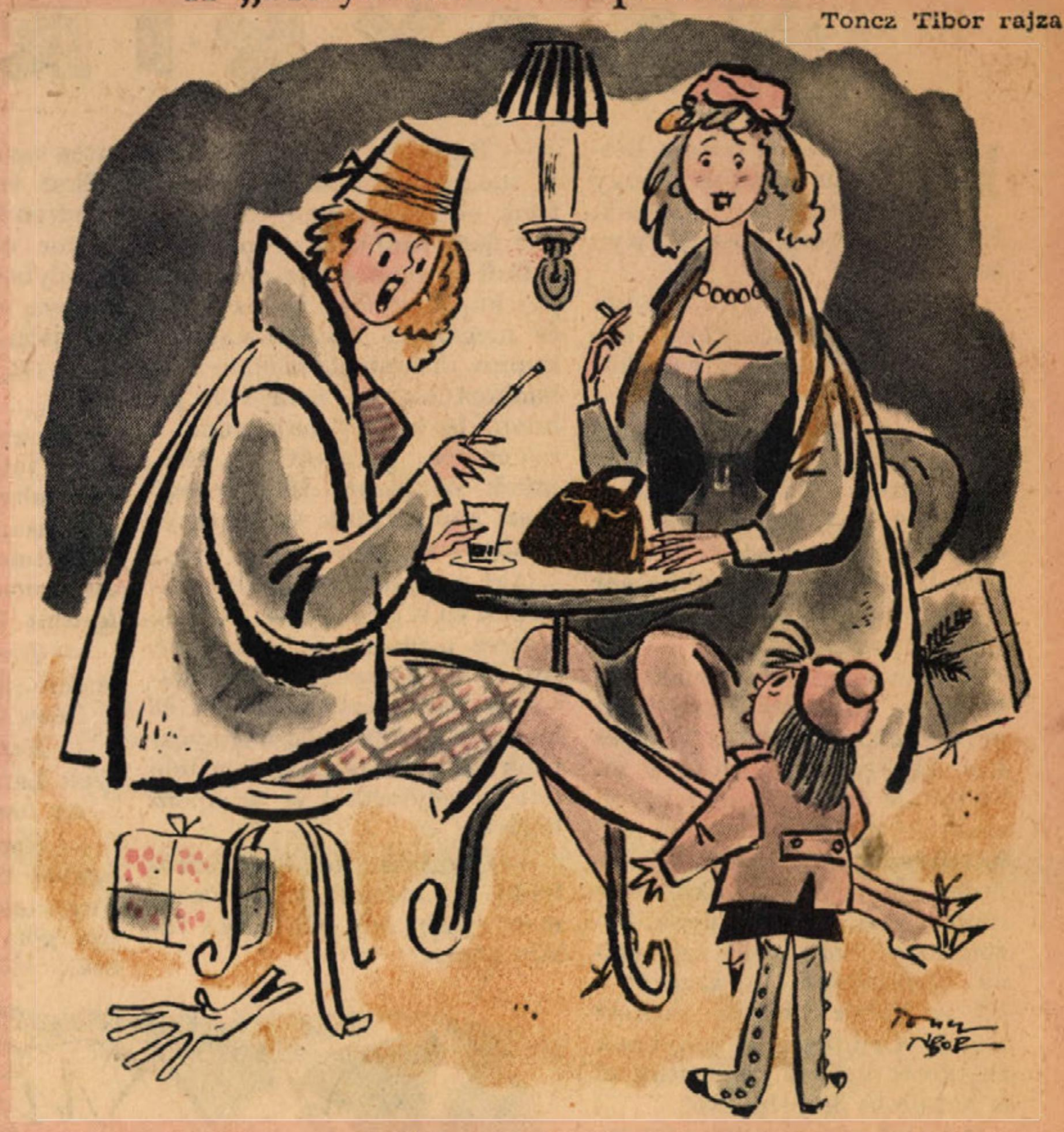

— Anyuka, apu megsütötte a beiglit, de azt üzeni, hogy nem tudja a tepsiből kivenni ...

Karácsonyi angyal, december 25-én

Sándor Károly rajza

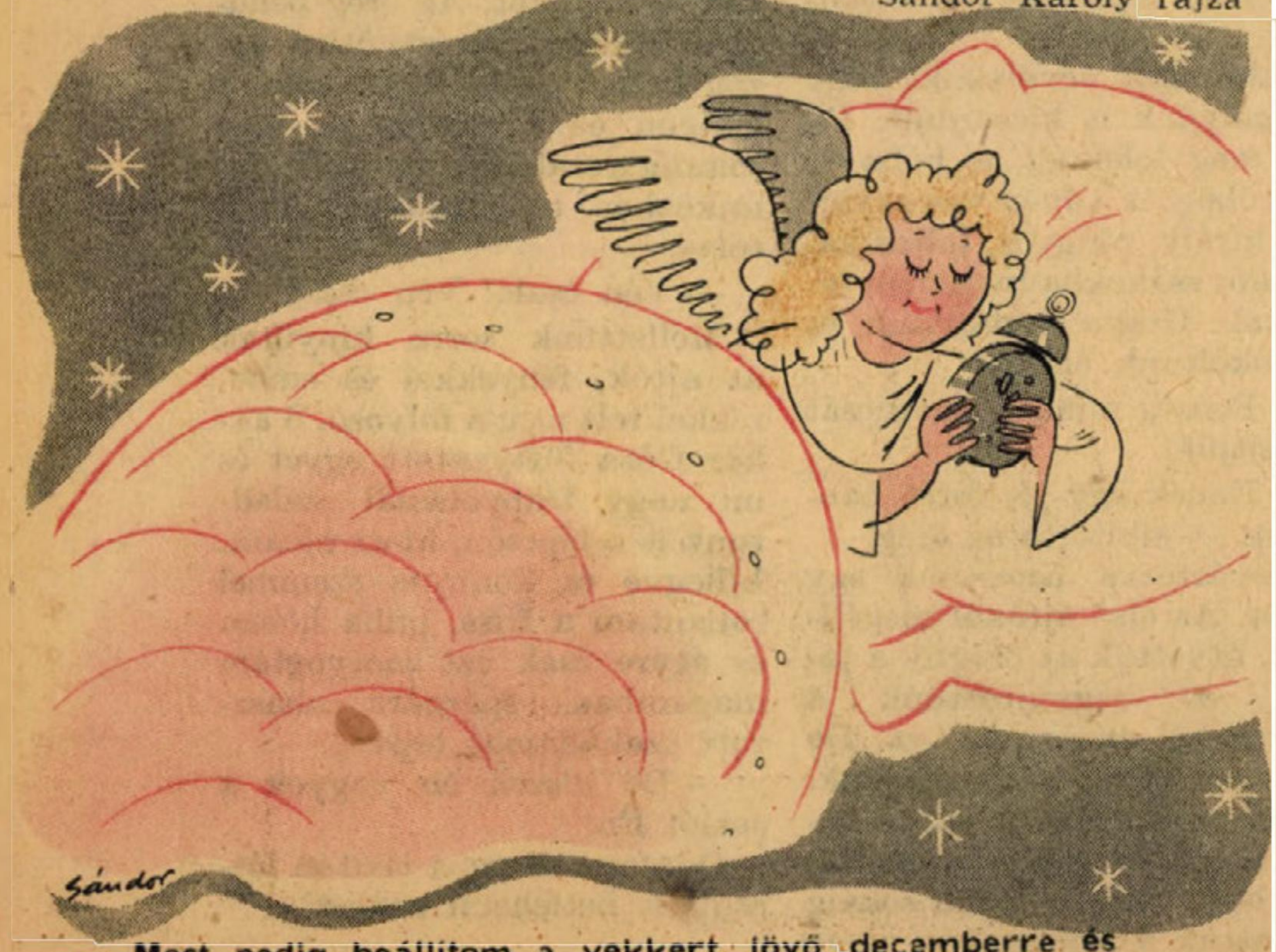

— Most pedig beállítom a vekkert jövő decemberre és gyerünk aludni! ...

HOLD-verseny

— Helló, főszerkesztő úr? Itt Mike! Mike Greenwood! Elnézést kérek a zavarásért, hogy a lakásán hívtam fel, de említette a főszerkesztő úr, ha a hold-ügyben valami zseniális jutna bármelyikőnk eszébe, úgy akár éjjel is zavarhatjuk. Nos, főszerkesztő uram, a zseniális dolog az eszembe jutott! Tessék kitekinteni az ablakán! Mit lát? Hogy a Wood parkett-paszta reklámját? Igen, és afölött? A csillagokat, igen. És-és? A holdat? Hát ez az! Erről van szó, a holdról, a jó öreg holdról, illetve az új holdról. Vagyis persze nem az újholdról, mert az régi ... Hogy megőrültem? Dehogyis! Az a hold, amit lát, amit mindenki lát és jól lát, tisztán lát, ez az amerikai hold, vagy, ha úgy tetszik, az amerikai óriás-szputnyik!

— Nem érti, főszerkesztő úr? Hát megírjuk a lapunkban, elsőnek hozzuk a világszenzációt: ez a mi holdunk! Hogy ez őrültség? Nem, dehogy ittam, sosem voltam józanabb! Idefigyeljen, főszerkesztő úr! Gondolja meg, bennünket mindig azzal vádolnak, hogy míg az oroszok a szputnyikok kilövése után jelentették be a kísérlet sikerét, addig mi folyton hetvenkedtünk, minden eredmény nélkül. Hát most megváltozik a helyzet. Ezt a holdat mi lőttük ki, illetve egy Brown nevű mérnökünk, mondjuk 100—150 évvel ezelőtt. Akkoriban pukkant szét a régi hold — korabeli dokumentumokat készítettek — és Brown rakétája fellőtte ezt a holdat, hogy éjjel világítson a szegényeknek, a szerelmeseknek, ezüstözze be a tájat, legyen mihez jajonganiok a költőknek stb., stb. — Hogy mit hisznek majd az emberek, ha kijövünk ezzel a marhasággal? De főszerkesztő uram, marhaságnak bélyegezni a zsenialitást? Rendben van, tudom, a zseniálisnak, az újnak mindig a közöny falába kell ütköznie, de figyelmeztetem, így járt Brown mérnök is! Ki értette meg őt abban a korban? Senki! Csak az újkor emberének, a mi lapunknak jutott a feladat, hogy őt kiemelve, a jogos piedesztálra helyezze az utókor előtt. És, hogy mit hisznek az emberek? De főszerkesztő uram, Önt kell idéznem, Ön szokta mondogatni, nem az a fontos, amiben az emberek hisznek, hanem amit mondanak. És arról mi gondoskodunk!

— Gondolja csak el, ez a hold nem holmi vacak kis szputnyik, ami szabad szemmel alig-alig látható, és akkor is csak egy-két percig ... Ügyes fotós, aki elcsípi. De ez, ez a hold egész éjjel világít, bárki láthatja, ellenőrizheti, igen, fent van az égen, távcsővel gyönyörű képet mutat stb., majd én kiszínezem. — Hogy mit mondanak majd az emberek? Ej, főszerkesztő uram, megint csak Önt kell idéznem, Ön szokta mondogatni, nem az a fontos, amit az emberek mondanak, hanem, amiben hisznek. És erről majd mi gondoskodunk.

— Nos, OKÉ? Megkapom az ezrest? Akkor máris diktálom a szerkesztőségnek! Az lenne a címe, mondjuk: „Száz évig titokban tartott mérnökbravúr! Az új amerikai óriás-szputnyik (volt Hold) látható este 7 órától hajnali 4 óráig!"

Tardos Péter

NÉGY KIRÁLYOK

Karácsony előtt három héttel elhatároztuk, hogy betlehemezni fogunk. Hárman voltunk: Géza, Pityu és én.

— Jól fog jönni egy-két pengő! — mondta Géza, aki a leggyakorlatiasabb volt közöttünk.

Egy cipődobozból jászolt csináltunk és mécsest is tettünk bele. Fehér vattából köldökig érő szakállakat készítettünk, karácsonyi énekeket tanultunk és csakhamar készen állt a háromkirály részvénytársaság.

Aztán egy este útnak indultunk. Kemény hideg volt, az orrunk fénylett és a jeges szél kipirosodott fülünket cibálta. De azért jókedvűek voltunk és királyokhoz nem illő bakugrásokkal mentünk az úton, sőt egymás szakállát is ráncigáltuk, ami királyok között casus belli is lehetett volna. Nemsokára esni kezdett a hó és fehér bundát terített reánk. Örültünk a hóesésnek és tátott szájjal kapdostuk el a hatalmas hópelyheket.

Az első ház, amelybe betértünk, barátságosan fogadott minket. A házfelügyelő csak kikukucskált a függöny mögül, de nem jött ki, még csak nem is kopogott ránk. Találomra megálltunk egy földszinti ajtó előtt és kántálni kezdtünk. Szánkból, orrunkból dőlt a pára, de egy csöppet sem fáztunk, az éneklés átmelegített minket.

Egyszer csak kinyílt az ajtó, de csak egy arasznyira és egy férfikezet láttunk, a hüvelykujj és a mutatóujj között egy fényes húszfillérest szorongatva. Még arra is emlékszem, hogy nagy, feketeköves gyűrű volt a kisujján.

— Itt a pénz, de most tűnjetek el! — mondta egy hang. Gyorsan átvettük a pénzt. A kéz eltűnt.

A következő lakásba behívtak minket és a konyhában énekeltünk. Rengetegen voltak a parányi konyhában és mindenki minket nézett. A kályha mellett egy fogatlan mámika ült és amikor rázendítettünk a „Mennyből az angyal”-ra, csipogó madárhangon velünk énekelt. Pityu nem is állta meg nevetés nélkül, de én oldalba löktem.

— Ne röhögj, te... Pásztorok, pásztorok...

Itt tíz fillért kaptunk és három darab szaloncukrot. A következő ajtónál alig kezdtük el a szent éneket, kiszólt egy mérges férfihang:

— Azt nem tudjátok, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn”?

Tanácstalanul néztünk egymásra.

— Bújjatok be! — kiáltott a mérges férfihang. Bementünk. — No, ha nem tudjátok, hát nem tudjátok — morogta a férfi szomorúan és mindnyájan kaptunk tőle tíz-tíz fillért és megkínált minket egy-egy kupica kisüstivel. Eleinte szabadkoztunk, de nem volt kibúvó, le kellett hajtanunk a méregerős pálinkát. A szemünk szikrázott tőle, levegő után kapkodtunk és versenyt köhögtünk utána.

Akkor már volt hatvan fillérünk és a gazdagság, no meg a szesz megrészegített minket. Az úton összevissza bömböltük a karácsonyi énekeket és letéve a jászolt, még hógolyóztunk is. A vattaszakállam tele lett hópelyhekkel és a cipőm hólével.

— Gyerünk tovább, királyok! — kiáltottam hörögve, mert éppen egy hógombóc talált képen.

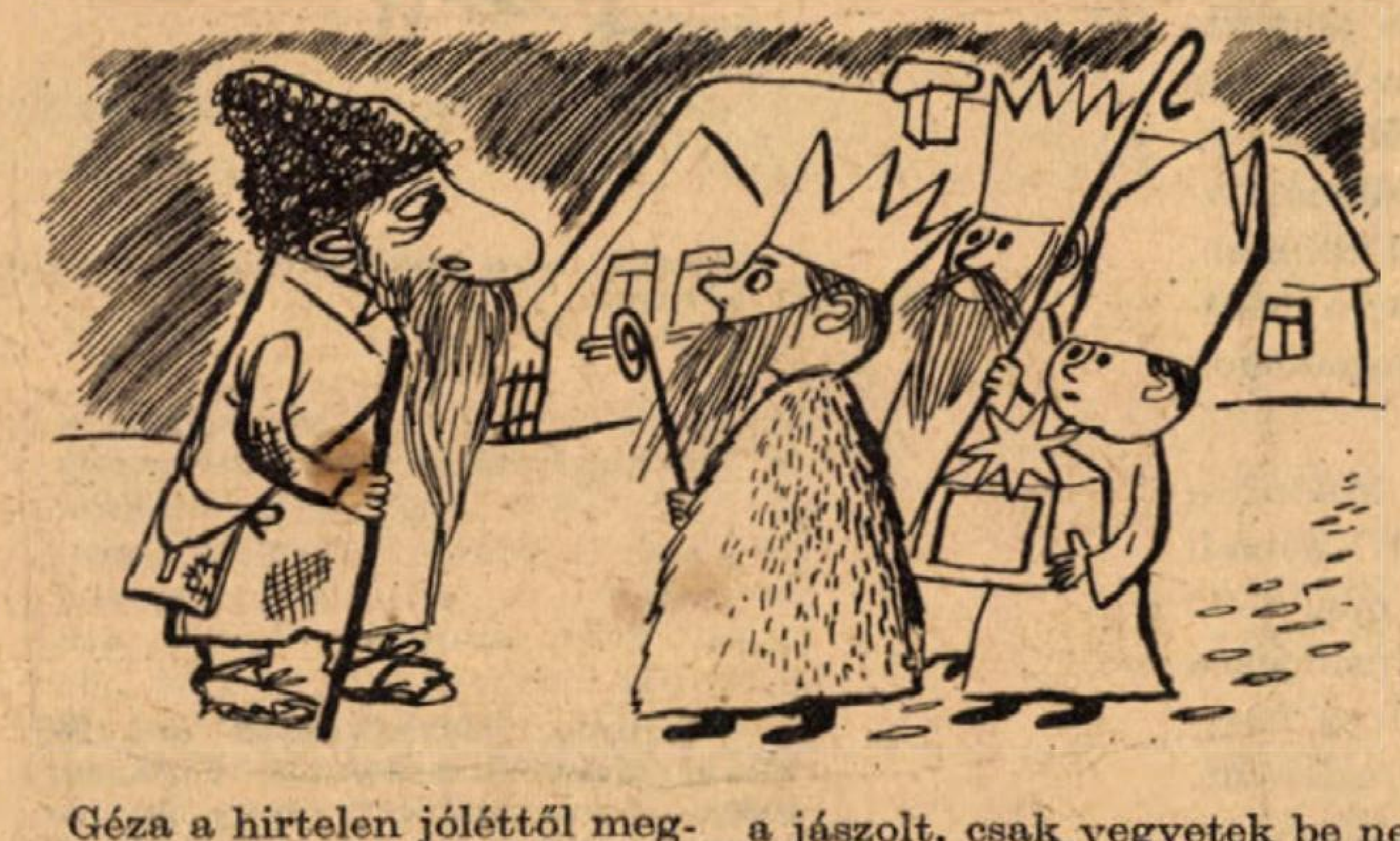

Géza a hirtelen jóléttől megbolondult, kijelentette, hogy ő nem csak király, hanem császár is.

— Császári és királyi fenség! — döngette a keskeny mellét.

Hirtelen a sötétből egy kis emberke lépett közibénk. Mintha egyenesen a falból lépett volna elő. Talán egy fejjel volt magasabb nálunk. Fején szőrétvesztett kucsma és az állán valódi, hófehér szakáll. Válláról tarisznya lógott le és a lába zsákrongyokba volt csavarva. Egy gyors mozdulattal megragadott a galléromnál fogva és suttogó hangon megkérdezte:

— Betlehemeztek, gyerekek? Aztán már sok pénz gyűlt össze?

Szabadulni akartam tőle, de nem engedett, vasmarokkal fogta a galléromat. Társaim a rémülettől moccanni sem mertek.

— Öt... ötven fillér — nyögte ki Géza, aki most sem vesztette el gyakorlati érzékét és minden eshetőségre készen letagadott tíz fillért.

Az öreg erre elengedett és egy pillanatig fürkészve nézett körül, mintha csak azt nézte volna, jön-e valaki arrafelé. Az utca azonban kihalt volt, egy lelket sem lehetett látni. Dermedten lestük, mi lesz. Az öreg ekkor odalépett a jászolhoz, amelyben gyengén pislákolt a mécses és két ujját bedugva a kisajtón, azt motyogta:

— Hű, de jó meleg van odabenn...

Titokban arra gondoltam, hogy futásnak eredek, de rögtön elszégyelltem magam a gyávaságomért és kíváncsian figyeltem a szakállas bácsikát, aki most kunyeráló hangon fordult hozzánk:

— Gyerekek, vegyetek be engem is!

Géza válaszolt:

— Nem lehet, a háromkirályok hárman voltak...

Az öreg legyintett:

— Nem mindegy az, hogy eggyel több vagy kevesebb? Vegyetek be, gyerekek! — könyörgött és fázósan topogott zsák-cipőjében. — Viszem én a jászolt, csak vegyetek be negyediknek...

Nem sokáig gondolkoztunk. Bevettük az öreget, már csak a hecc kedvéért is. Kezébe nyomtuk a cipődobozt és azt mondtuk:

— Most már te is király vagy!

— Kihirihály vahagyohok! — énekelt az öreg reszketősen és táncoló léptekkel ment előttünk.

Akkorákat nevettünk, hogy a könnyünk is kicsordult. Pityu meg lefeküdt a hóba és úgy röhögött. Olyan vicces volt ez a király, rongyos, foltos kabátban, zsákokba bugyolált lábakkal. Utána szaladtunk és hajbókoltunk előtte:

— Fenség minden parancsát teljesítjük!

— Ennék egy jó, forró bablevest! — sivította az öreg.

Kisvártatva betértünk egy házba. Az első ajtónál megálltunk, átvettük az öregtől a jászolt és rágyújtottunk a „Mennyből az angyal”-ra. De csak mi hárman énekeltünk. A negyedik király a falhoz tapadva állt és mindnyájan láttuk, hogy reszket. Nem sokáig koptattuk a hangunkat, mert nyílt az ajtó és kaptunk húsz fillért egy liszteskezű, szakácsformájú asszonytól. Innen tovább mentünk és mire végigbetlehemeztük mind a három emeletet, négy pengőnk volt, azaz mindegyik királynak egy pengő jutott a kincstárába. Így értünk el az utolsó ajtóig.

— Gyerünk, gyerünk Betlehembe! — biztatott minket az öreg.

Fáradtak voltunk már, untuk is a dolgot, legszívesebben hazamentünk volna gombozni. Kedvetlenül, ásítozva énekeltünk az utolsó ajtó előtt, amelyen hatalmas réztábla csillogott. Észre sem vettük, amikor az ajtón kilépett egy komor, sápadt arcú férfi. Olyan hosszú volt, hogy eleinte nem is láttam az arcát, csak a hegyes állát.

— Mi van itt? — reccsent reánk. — Nincs jobb dolgotok? Miért nem mentek haza?!

Meg kellett hajolnia, hogy végignézhessen rajtunk. Tekintete megakadt a falhoz simuló negyedik királyon.

— Mi az, négyen vagytok? — kérdezte gúnyosan. — Jó, hogy nem húszan jöttök egyszerre! — Majd kitárta maga mögött az ajtót — az előszobából vakító fénypászma hullott reánk — és összehúzott szemmel, vizsgálódva nézegette az öreg királyt, aki lehajtotta a fejét és szipogott.

— Mi a csuda! — kiáltott fel meglepetten a hórihorgas. — Te vagy a negyedik?

Azzal az öreghez lépett és rángatni kezdte a szakállát.

— Vén csaló! — rikoltotta. — Hiszen ez valódi szakáll!

Az öreg király szótlanul tűrte, hogy rángassák a szakállát balra-jobbra...

— Vén csaló! Hiszen ez valódi szakáll! Nem szégyelli magát!

Mi gyerekek rémülten figyeltük a jelenetet. Az öreg behúzott nyakkal, kesztyűtlen kezét kabátujjába húzva állt a gangon és a hórihorgas még mindig a szakállát markolászta, miközben teli torokból üvöltötte:

— Vén csaló! Vén csaló!

Mellettünk sorra kinyíltak az ajtók, fényekkel és emberekkel telt meg a folyosó. S akkor Géza füttyentett egyet és mi nagy trappolással szaladtunk le a lépcsőn, ki az utcára. Lihegve és könnyes szemmel rohantam a friss, puha hóban és egyre csak azt motyogtam magamban, spárgára akasztott szakállamat tépve:

— De hiszen én vagyok a csaló! Én!

Odafenn az égen tisztán látszott a betlehemi csillag...

Mikes György

Kedves Ludas Matyi!

A Népszabadság december 18-i száma egy olvasótársam levelét közli, melyben azt javasolja, hogy készítsenek filmet a Csárdáskirálynőből, mert így a vidékieknek nem kellene felutazniok Pestre miatta. Pompás kezdeményezés, ám nem kielégítő! Nézetem szerint a színház, a rádió, a hanglemez, a televízió és a film korántsem minden! Minden lakosnak joga van a Csárdáskirálynőhöz!

Javasolom, hogy a Szépirodalmi Kiadó adja ki a Csárdáskirálynőt könyvalakban, bibliapapíron, bőrkötésben. Indítványozom továbbá, hogy készüljön róla képeslevelezőlap sorozat. Szó lehetne arról, hogy az édesbús történetet falragaszokon is tudatosítsuk a legszélesebb tömegekkel. Hirdessen pályázatot a Képzőművészeti Alap képekre és szobrokra, melyek a Csárdáskirálynőből veszik tárgyukat. A hercegnő legsikerültebb szobrát esetleg a Vérmezőn lehetne felállítani, hogy minél többen megtekinthessék. Itt az ideje, hogy a Csárdáskirálynőt felvegyék az általános iskolai tananyagba is, rövid kivonatával esetleg el lehetne látni a személyi igazolványokat, hogy mindig kéznél legyen. A szputnyikok korában nem lehet akadálya annak sem, hogy a Csárdáskirálynőt pasztillákba sűrítve fogyaszthassa minden gyermek és felnőtt, és így váljon vérévé mindanyunknak. Ennek már csak azért sem lehet akadálya, mert cukrunk és citromunk jelenleg van.

Tisztelettel:

Érzelgős Tihamér

a Ludas Matyi lelkes olvasója

Mennyivel becsületesebbek a férfiak, mint a nők?

Sajnos, hölgyeim, ez így van!

A férfiak pontosan 5 és fél százalékkal becsületesebbek a nőknél.

Helsinkiben mérték le a dolgot. Számtalan áruházban szándékosan többet adtak vissza a pénztárnál a vevőknek. Gondosan számolták ki a pénzt, hogy a vevő tisztán láthassa: többet kapott vissza. A férfiak közül 60,9 százalék figyelmeztette a pénztárost a tévedésére, a nők közül 55,4 százalék.

Persze a nagy próbáról azt a tanulságot is le lehet vonni, hogy a nők jobban megbecsülik a pénz értékét, mint a férfiak.

Önkiszolgáló kórház

Amerika újból bebizonyította, hogy a korlátlan lehetőségek hazája. Csikágóban 36 ágyas „önkiszolgáló" kórház nyílt. A páciensnek kell gondoskodnia a gyógykezelésről, az ápolásról és a kosztról. Az új kórház egyáltalán semmit sem nyújt a betegnek — csak a számlát.

A Ludas Matyi arról értesül, hogy a tapasztalatokon okulva egy még modernebb kórházat állítanak fel. Itt már az ágyakat is a betegek hozzák magukkal.

Sándor Károly: Három berlini anziksz

Germán ifjú

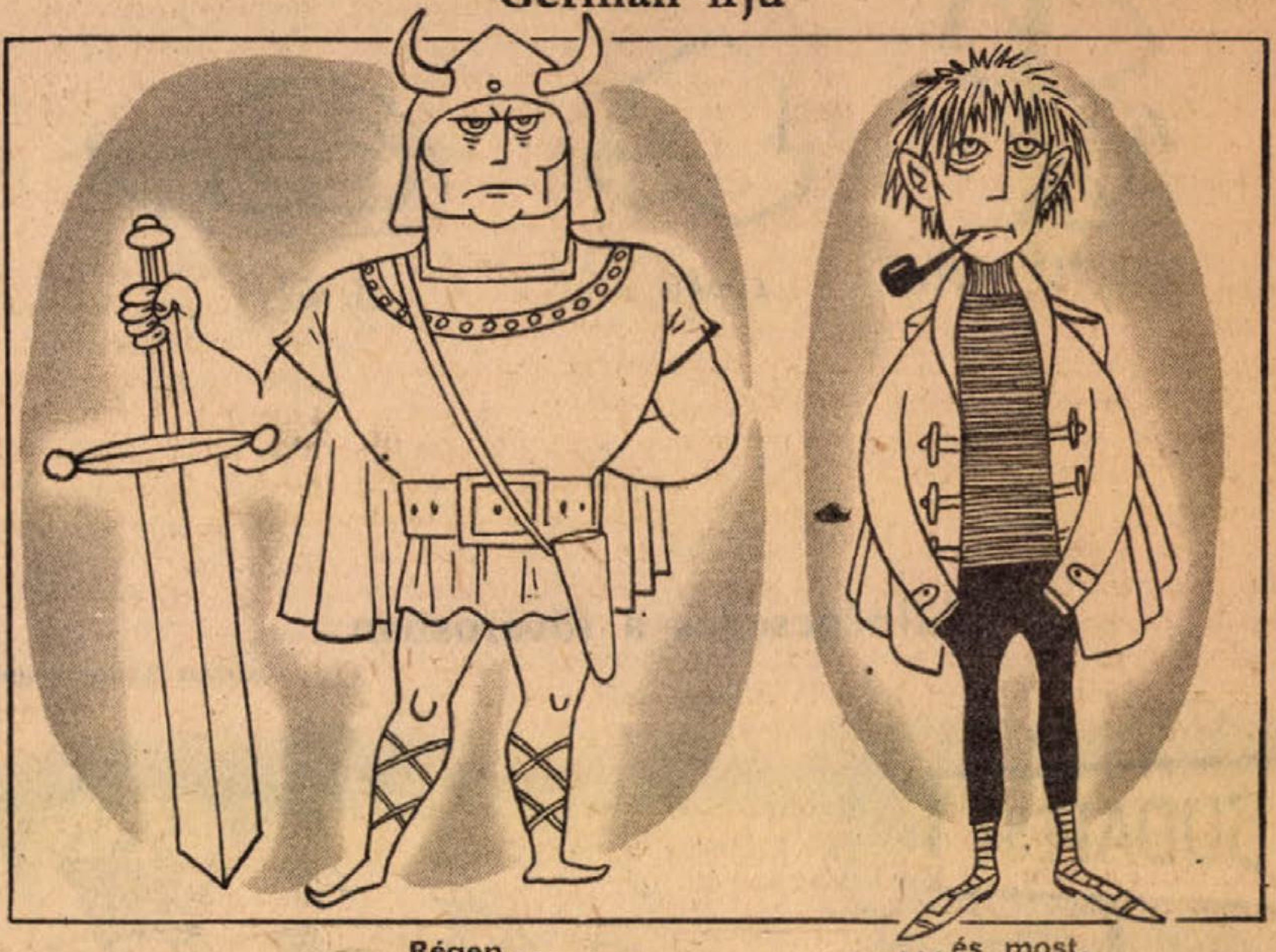

Régen . . . . . . és most.

Karácsonyi bevásárlás az Alexanderplatzi nagyáruházban

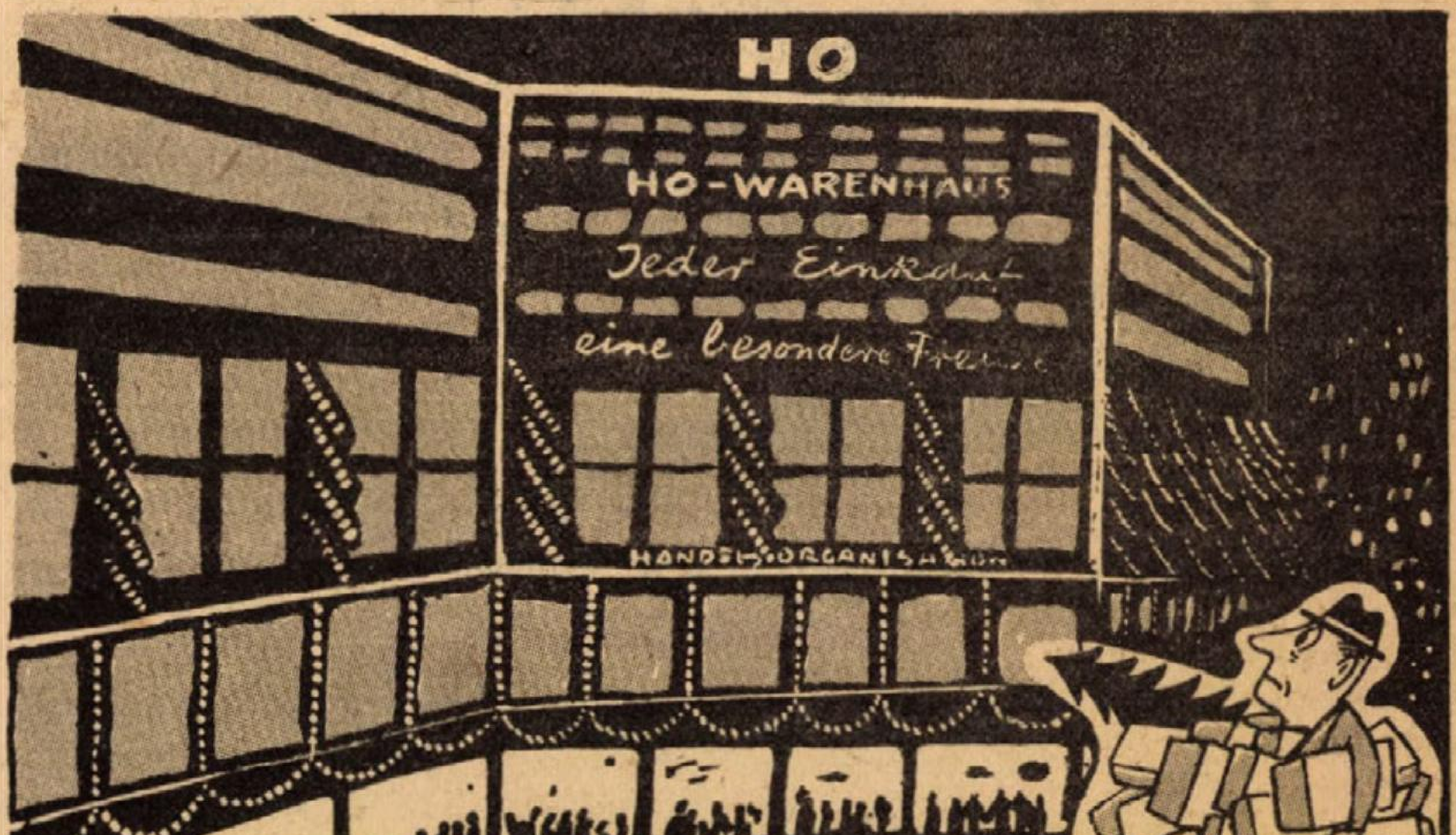

— Jaj, erről jut eszembe, kell egy huszonötös égőt is vennem a nacthtkaszli-lámpába . . .

„Bockbier" és „Bockwurst"

(Magyarul: „Baksör" és „Bakvirsli")

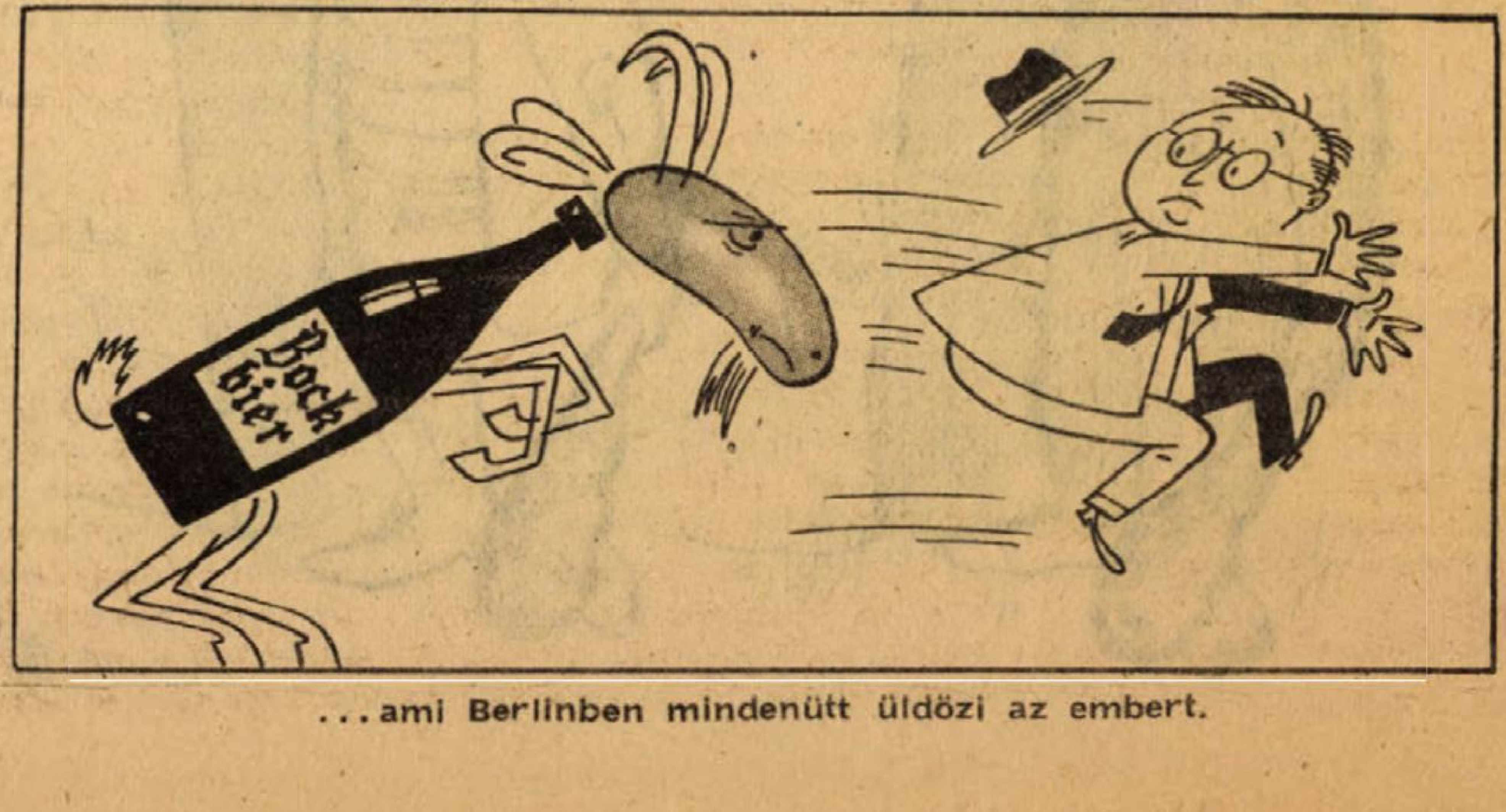

. . . ami Berlinben mindenütt üldözi az embert.

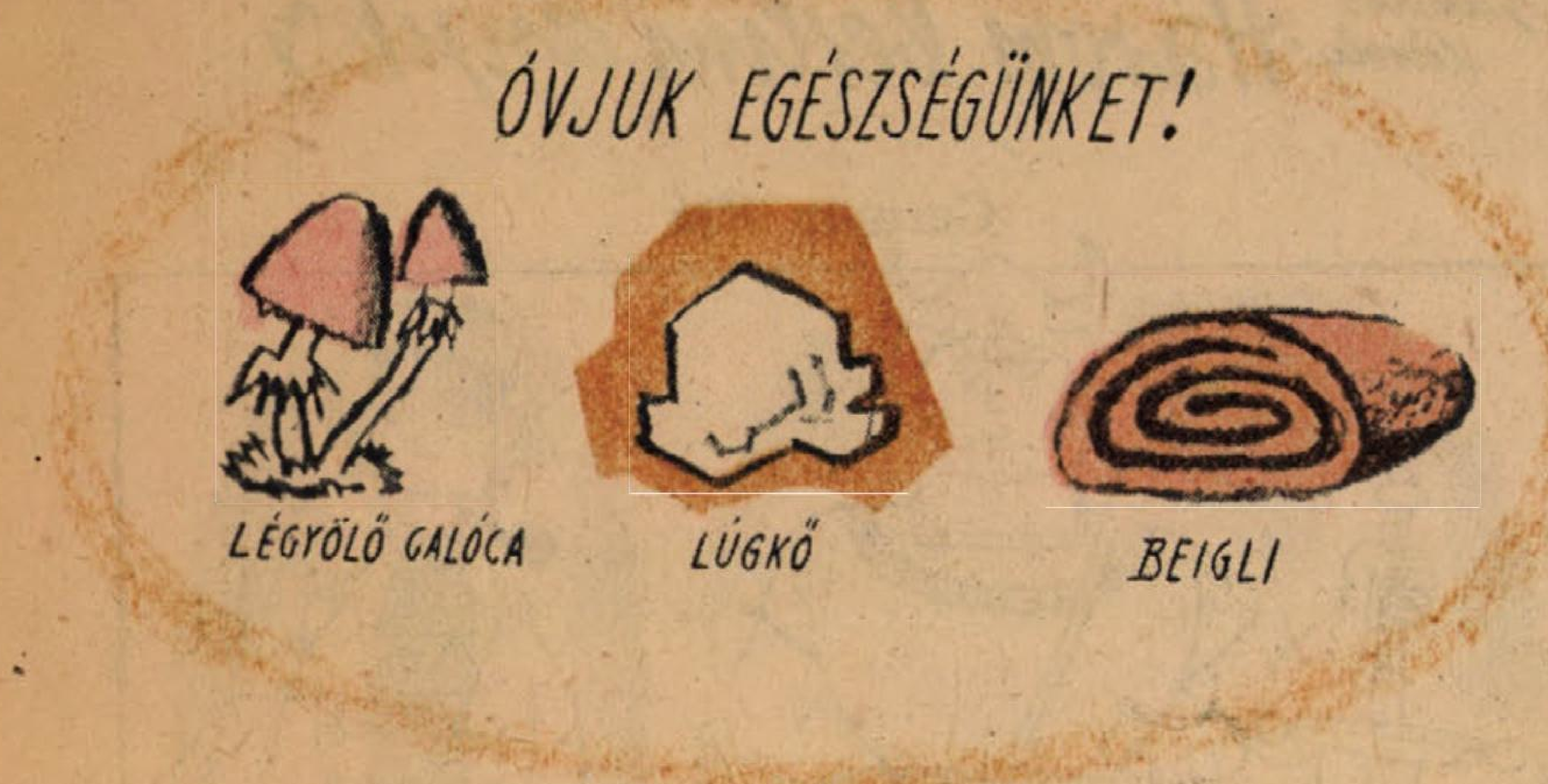

Túlnépesedés a fővárosban

Kaján Tibor rajza

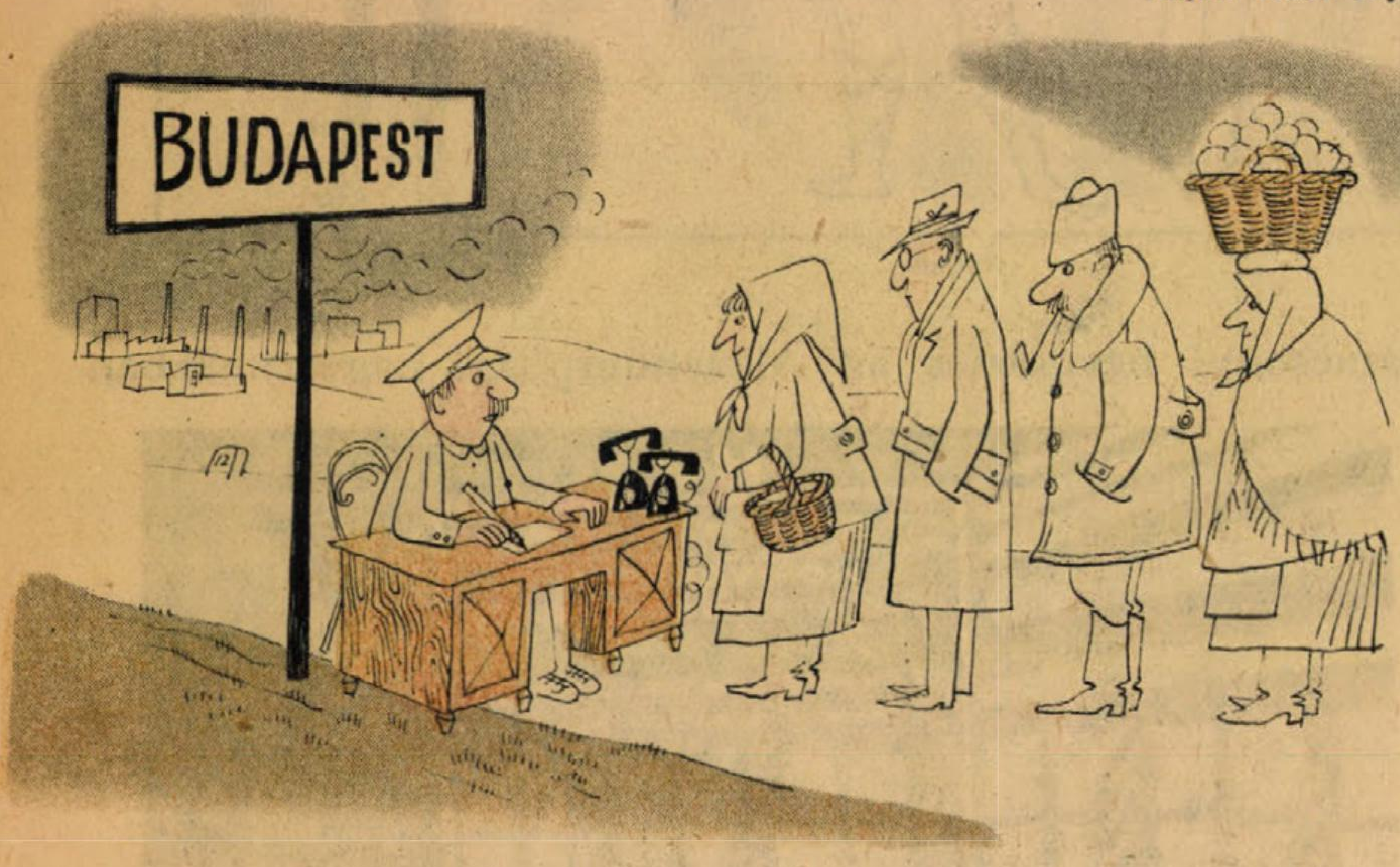

— Es milyen ügyben akar bemenni?...

Az ember fejlődése

Réber László rajza

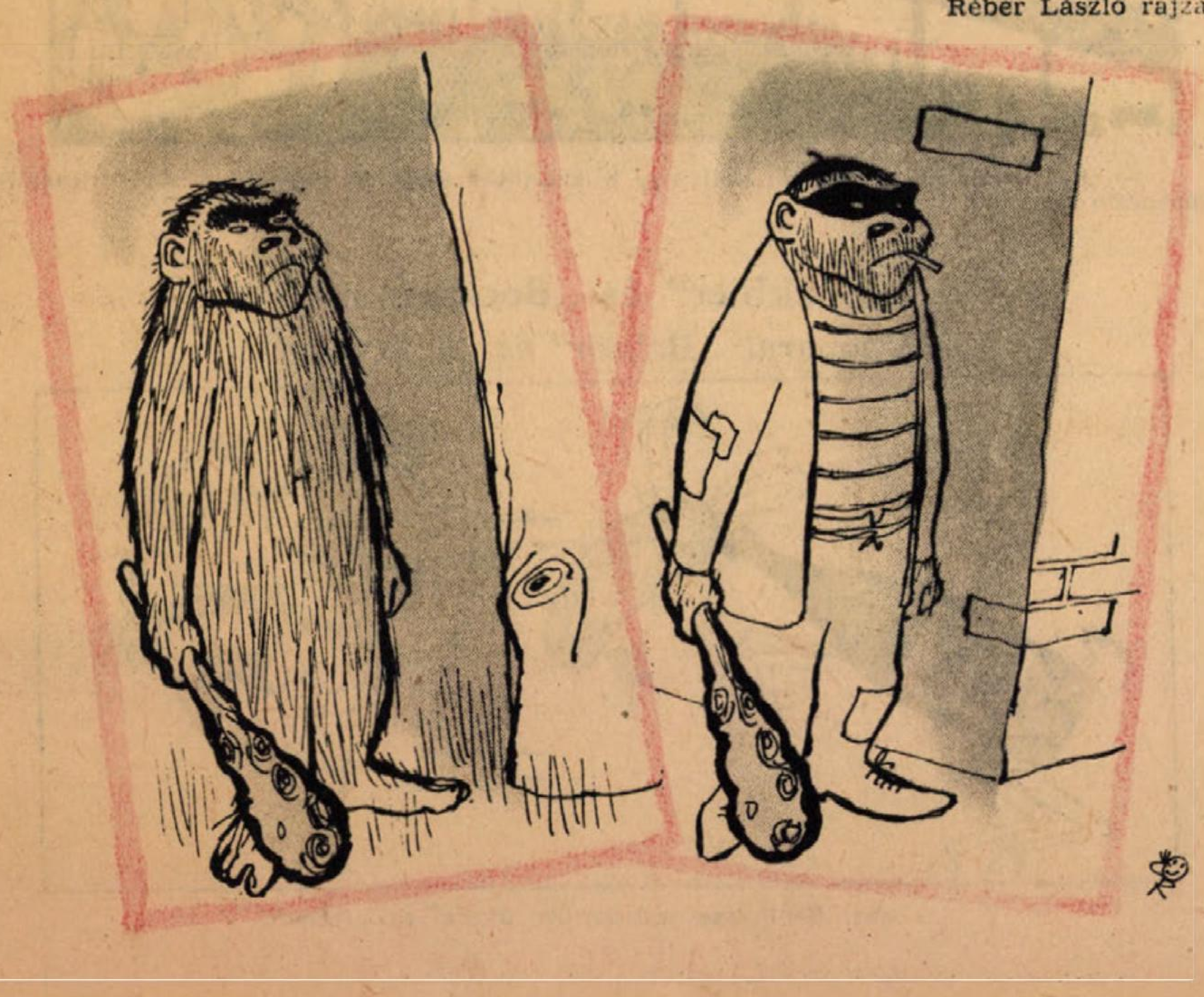

A humor könyvéből

FÉNYES ADOLF híres „Öreg juhász”-ában a törteli számadó juhász markáns arcvonásait örökítette meg. Amint elkészült a képpel, a művész hallani akarta modelljének a véleményét is. Ez azonban nagy óvatosan kitért a vélemény-nyilvánítás elől.

— Jó lesz az így is — mondta végül a juhász, hosszas faggatásra.

A művész azonban nem érte be ennyivel.

— Én most Pestre utazom és egy nagy tárlaton fogom kiállítani a magáról készült képet. Nem volna kedve eljönni velem erre a kiállításra?

Az öreg tagadóan rázta a fejét.

— Még utóbb rám ismernének...

*

BÖRNE fiatal korában vitatkozó öreg urak társaságába került, akiknek gyakran ellentmondott. Egyik öregúr ezen mód nélkül felbőszült:

— Jobban tenné, ha hallgatna! — szólt rá a fiatalemberre. — A maga éveiben én még szamár voltam.

— Akkor jól konzerválta magát, — hangzott Börne válasza.

*

SZINI GYULA, a kitűnő műfordító és esszéista, egyike volt a magyar sajtó legszorgalmasabb munkásainak. Anélkül, hogy bárhol lekötötte volna magát, vagy egy tucat lapnak dolgozott, cikkenkénti, vagy soronkénti honorárium ellenében. Egyik ismerőse egyszer ennek oka iránt érdeklődve, megkérdezte tőle, hogy nem ajánlottak-e neki állást a lapok?

— Dehogynem, egyszer vagy kétszer ez is megtörtént — hangzott a felelet. — Egyébként nagyon rendesek voltak hozzám.

*

EÖTVÖS LÓRÁND egyszer az egyik ismert bankár házában, meghívott társaság előtt előadást tartott a tenger alatti sürgönyvezeték akkoriban felmerült tervéről. A tudományos színvonalú előadásért a ház asszonya mondott köszönetet.

— Igazán nagyszerű volt, már alig várom, hogy magam is küldhessek ilyen sürgönyt — lelkendezett. — Csak egyet nem értek, tanár úr, hogy fogják csinálni, hogy a sürgönyök ne ázzanak át?

*

UJHÁZI EDE jelen volt az olasz Novelli itteni vendégszereplése alkalmával rendezett banketten, amelyen mindenki elragadtatással szólt a vendégművész színpadi meghalásáról. A Mester kezéből egyszerre csak kiesik a kés és a villa, lefordul a székről s végigvágódik a parkettán. A teremben leírhatatlan konsternáció. Novelli is a szívéhez kap rémületében. Gyorsan orvost kerítenek, aki fejcsóválva hallgatja a szívműködést, majd vésztjóslóan int, mire a bankettezők távozni készülnek. De ekkor feltápászkodik a Mester és diadalmas ábrázattal kiáltja az oszladozó társaság felé:

— Marhák! Meghalni én is tudok!

MEGLEPETÉS LESZ!

Réber László rajza

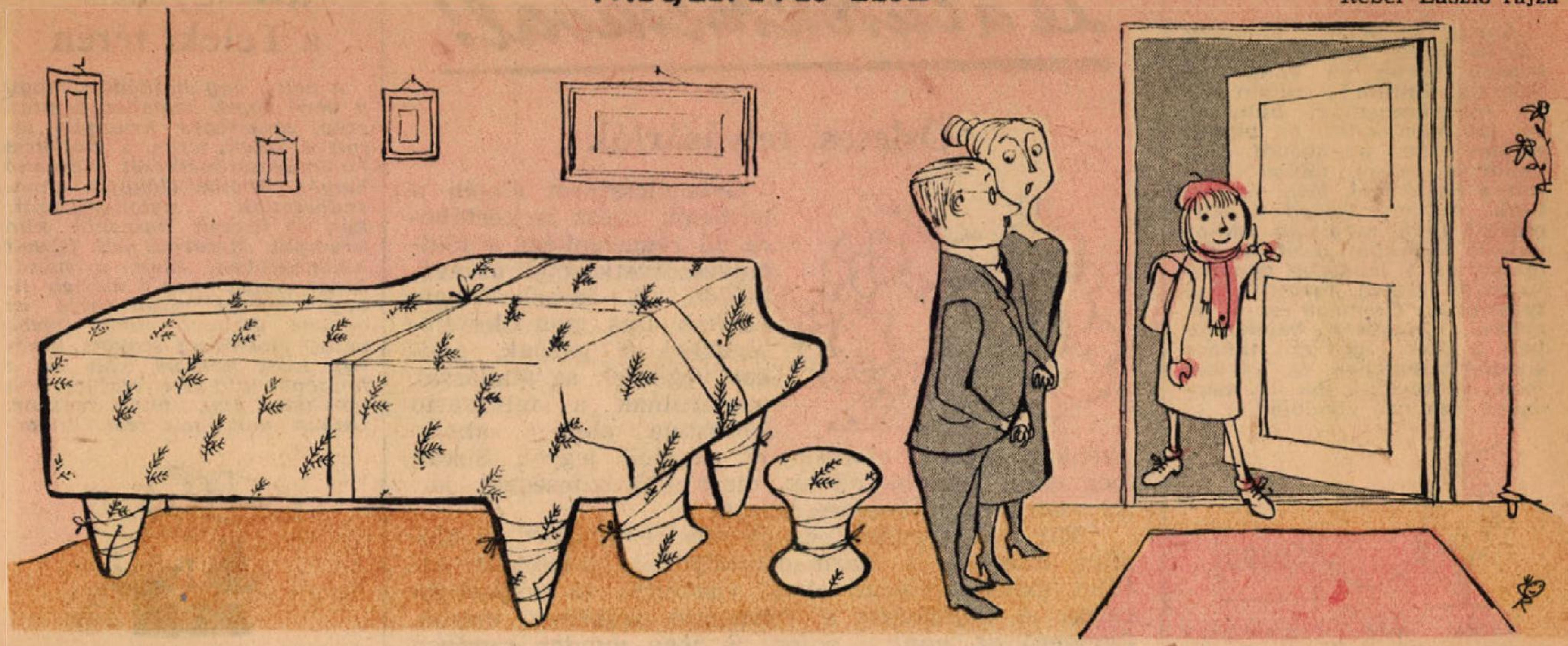

— Remélem, nem találja ki, mi van benne!?

A tudomány világából

T. EDISON

Karácsony napja közeledett, s az ifjú feltalálót a december igen szűkös anyagi körülmények között találta. Az ifjú tudós a postahivatalnál volt alkalmazásban, s a postán egyébként sem fizették túlságosan magasan az alkalmazottakat.

Edison egy kezdetleges szikra-távírót kezelt, miközben elméjét felváltva foglalkoztatta: a tűnődés bizonyos elektromos jelenségeken, s a tűnődés anyagi helyzetének fellendítésén. A tépelődés lassan határozott formát öltött, s Edison, távírókészülékét egy „csúsztató” kollégájára bízva, elsietett a postaigazgatósághoz, az üzemfejlesztési csoport vezetőjéhez, ki ismerte és becsülte a fiatal feltalálót.

— Van egy elgondolásom — kezdte Edison a barátságos csoportvezető szobájában, — egy elgondolásom a távíró fejlesztésére. Bizonyos modulációk segítségével megoldhatónak látszik, hogy az elektromosság egy dróton belül váltakozva oda és vissza is áramolhasson. Ezzel, egyetlen drót segítségével is lehetne beszélgetéseket létrehozni, mely a felfedezés tudományos jelentőségén túl is hasznosnak látszik, tekintettel arra, hogy ez nagy anyagtakarékossággal és önköltség-csökkenéssel is járna, s ez nem lenne közömbös az üzemfejlesztési csoport premizálásánál sem...

A csoportvezető, Edison gondolatmenetének befejező részeit nyilván meg sem hallotta, mert a kérdés tudományos jelentősége foglalta el, magának is, minden gondolatát.

— Merész elképzelés, — ennyit mondott csak kis idő múlva.

— Természetesen — folytatta — kísérletekre volna szüksége, s a kísérleteket támogatni kellene. Mennyi pénzre volna szüksége a felfedezett prototípus elkészítéséhez?

Edison megmondta, s a megértő csoportvezető aláírta a kiutalást.

Az alkotó tudós, a világ egyik legtermékenyebb feltalálója ilyenmódon fedezte fel az *előleget!*

(S. P.)

Megérkezett a banán!

Toncz Tibor rajza

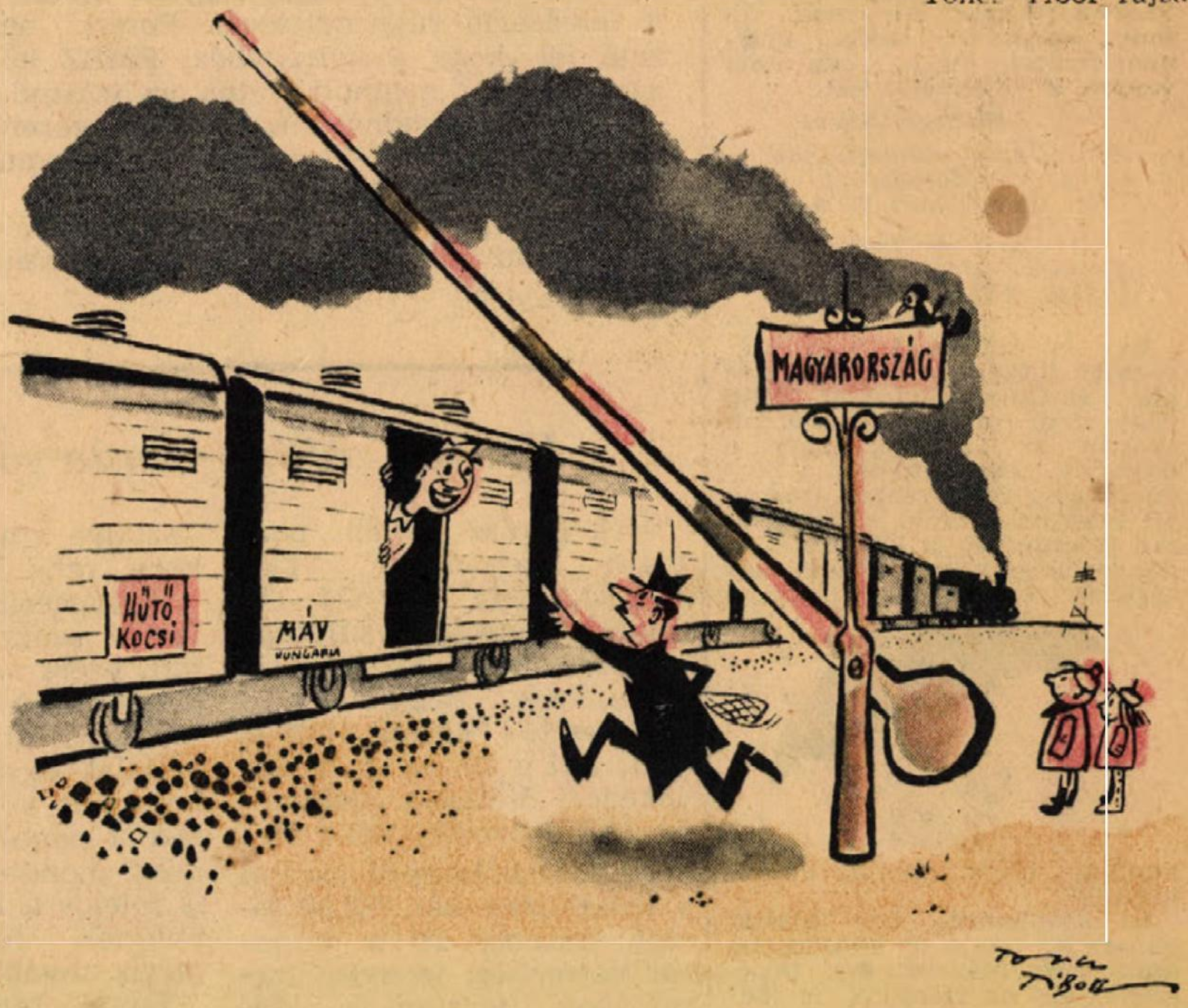

— Van még?
— Elfogyott! ...

Preciz ember

Kallus László rajza

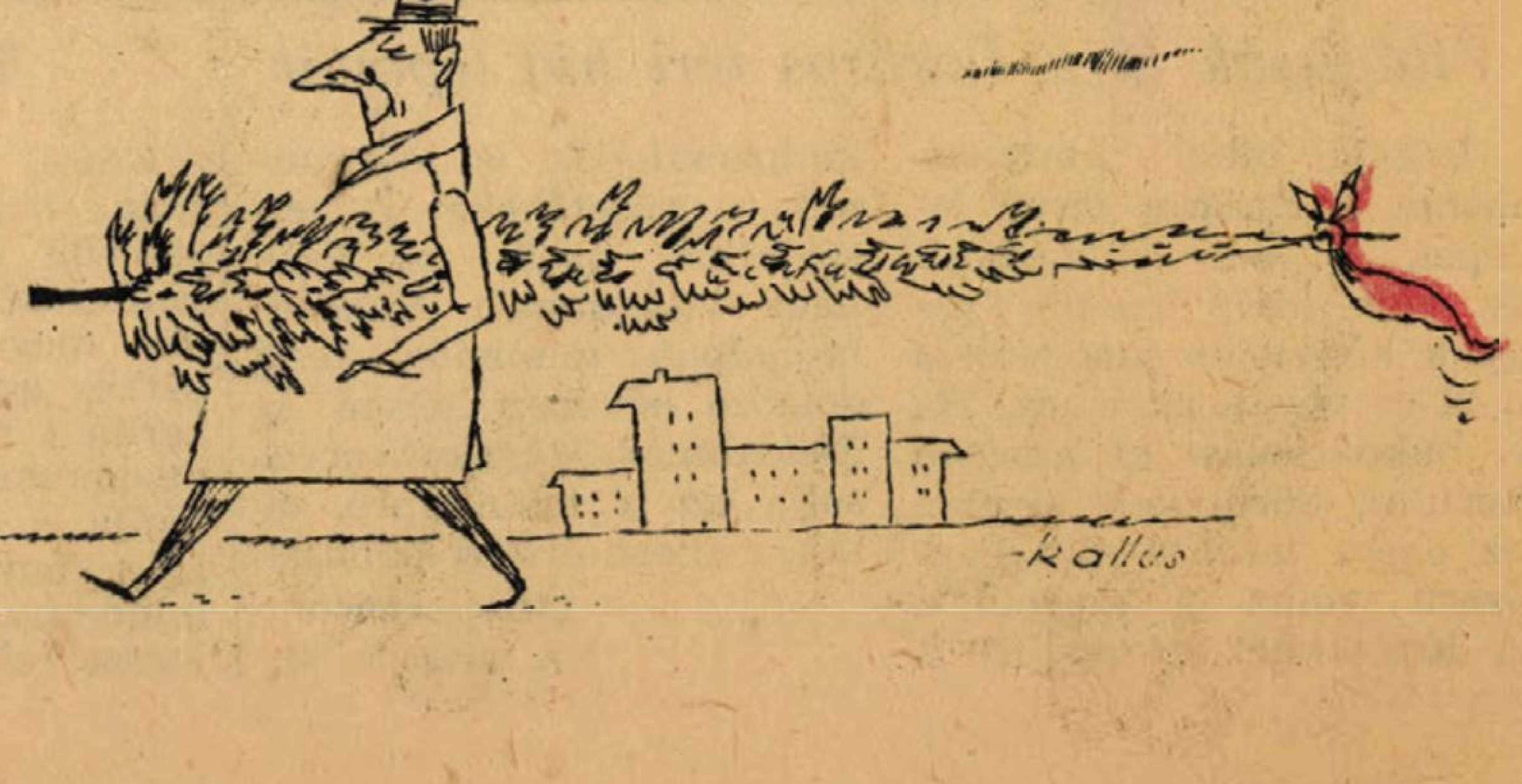

Le a bürokráciával!

Eb ura, meg az adó

Annak az ebnek, amelyikről itt most szó lesz, évek hosszú során én voltam a gazdája. Enni-inni adtam neki, megsimogattam buksiját, ha jól viselkedett és megfizettem utána az ebadót még akkor is, mikor többet ugatott a kelleténél. Meg is voltunk szépen elégedve egymással 1946 májusáig. Akkor valami kutyabaj befészkelte magát és a legszebb orgonavirágzás idején megtért kutyaőseihez. Ebemnek ezt a váratlan kimúlását bejelentettem a XVI. kerületi tanács ebadó-részlegének és kértem őket, szüntessék be a megszűnt házőrző ebadóját.

Azóta már tizenegy esztendő múlt el és én hol évenként, hol kétévenként kapom a szigorú felszólításokat, hogy fizessem meg az ebadót, mert . . . Én meg minden esetben visszaírok nekik, hogy nem fizetem meg az ebadót, mert . . . Nemrég ismét felszólítottak, hogy ha nem fizetem meg az ebadót, akkor végrehajtanak. Én meg újfent megírtam nekik, hogy nem fizetek, mert . . . És most várom a fejleményeket.

Fischer József,
volt ebtulajdonos
Mátyásföld,
Petőfi kert 16. u. 22.

Esik vagy nem?

Egy év óta mindennap szorongva figyeljük a Meteorológiai Intézet jelentését: esik, vagy nem esik? Félelmünknek csupán az az oka, hogy a múlt év decemberében a fürdőszobánk mennyezete átázott. Mi nem haboztunk, a kárt rögtön jelentettük a VII. kerületi házkezelésnek. Azt a nem túlságosan reményt keltő választ kaptuk, hogy „majd utánanézünk”.

Az utánanézés, úgy látszik, elmaradt, mert a fürdőszoba után most már a két lakószoba, sőt az előszoba is beázik. Ez olyan helyzetet teremtett, hogy a bútorokat az egyik sarokban kell összezsúfolnom és a parkett is lassan, de biztosan korhad.

Vajon meddig kell még a saját lakásomban esernyővel járnom?

Kővári Ágostonné,
VII. Hársfa-u. 40.

Ötletes felvásárlók

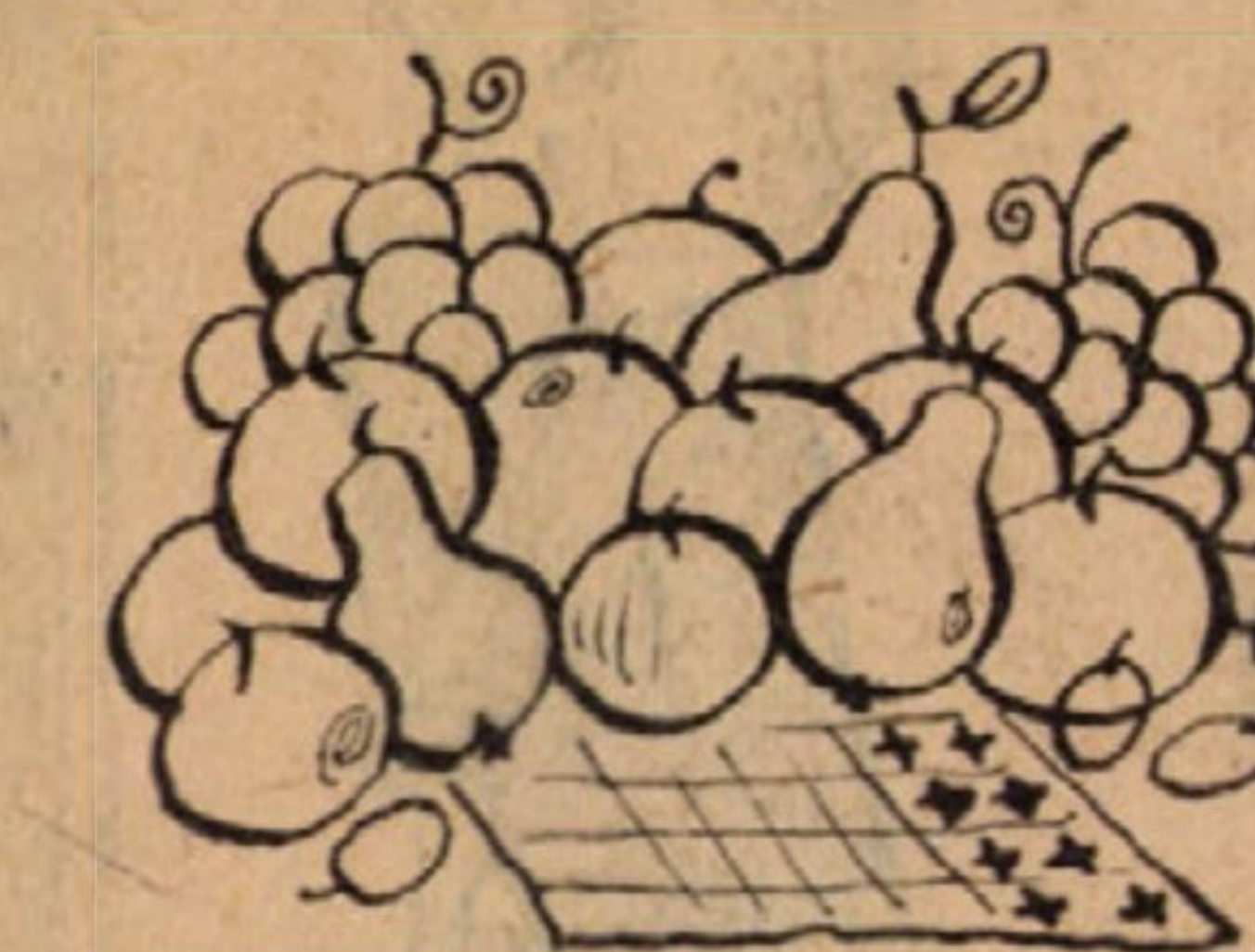

Gyömölcsszüret idején a termelők egész szekértábora áll reggelenként a földművesszövetkezetek átvevőhelyén. A kocsik dugig vannak ízes gyümölcsféleségekkel. A gazdák, amikor végeznek az átadással, odajárulnak a felvásárló íróasztala elé, s ahogy ilyenkor szokás, aláírják az átvételi jegyet. Sokan még ezzel sem bajlódnak, mert időveszteséggel jár. Az aláírást az átvevőre bízzák.

Mit tesz ilyenkor egy élelmes felvásárló? Az előzőleg másod- és harmadosztályúnak leértékelt kitűnő, exportminőségű almát visszaírja az export-rovatba. A különbözet a felvásárló zsebében marad. Egyszerű ez, mint a pofon! S hogy minden rendben legyen, az átvételi jegyre, amit az eladó sem írt alá, odabiggyeszt egy keresztet. Ha jön az ellenőrzés, közli, hogy „analfabéta” az átadó.

Ezek a keresztek azután a „szent cél” érdekében jobban szaporodnak, mint a házinyulak. A nyíregyházi felvásárlótelepen például egyetlen napon, október 6-án 96 felvásárlási jegyből 56-on kereszt jelezte a felvásárló rátermettségét. Persze, nehezen tételezhető fel, hogy a nyíregyházi FMSZ körzetében ilyen ugrásszerűen megnőtt volna az írástudatlanok száma.

Nem nyugodhatunk bele a szerencsére csekélynek mondható nyírségi analfabetizmus ilyen nagy mértékű, mesterséges felduzzasztásába. És főleg nem nyugszik ebbe bele a SZÖVOSZ ellenőrzési csoportja sem, és megnyirbálja az ötletes felvásárlók szokatlan ötleteit . . .

(P)

Hanyag sofőr — lusta vállalat

Még az ősz elején, pontosan szeptember 14-én történt, hogy egy GJ 641 jelzésű gépkocsi súlyosan megrongálta a házam vaskapujának téglaoszlopát. A vezető Raffai István volt, aki a 19. sz. Autóközlekedési Vállalat dolgozója. (Sztálinváros, Béke tér).

Hivatalos becslés szerint a keletkezett kár 762,80 forint. Október 21-én mindezt kártérítési igénylés formájában tudattam a sztálinvárosi AKÖV-vel. Azért ilyen későn, mert a rendőr, aki a gépkocsivezető adatait felvette, a munkahelyet tévesen jegyezte fel, így időbe tellett, amíg a BM Gépjárműveket Nyilvántartó Osztálya kinyomozta a gépkocsi rendeltetési helyét.

A kártérítést kérő levelemre semmi válasz nem jött, ezért november elején személyesen kerestem fel a sztálinvárosi AKÖV-öt. A vállalat ügyésze megígérte, hogy két héten belül elintézi a panaszom, hiszen — mint mondta — a vállalat is felelős a kárért, mert az autónak fékhibája volt, mégis tovább közlekedett.

Ennyi terhelő adat és ennyire világos helyzet után már csak hanyagság lehet az oka, hogy az AKÖV még mindig nem fizette meg a káromat.

Solti Pál
Kiskunhalas, Mátyás tér 5.

„Kiegyezés“ a Teleki téren

A dolog úgy kezdődött, hogy a vevő egyik szombat délután szép, egészséges krumplit látott a Teleki téren, a Szabolcsi Földművesszövetkezet elárusító helyén. Rögtön előkapta elmaradhatatlan nylon-szatyrát, kért és fizetett huszonöt kiló krumplit. Mérésnél nem figyelt különösebben, mert a mérőkosár súlya meg a mérleg libegő nyelve megzavarja az embert. Hanem mikor kézbe vette, cipeléshez szokott kezének kissé könnyű volt ez a huszonöt kiló és a szatyor sem volt tele úgy, mint máskor. Otthon nem volt rest, lemérte. A krumpli csak húsz kiló volt. Felkapta a mérlegről és vitte egyenesen vissza a kis barna elárusítónőnek. Az meg sem lepődött különösebben.

— Egyezzünk ki, hogy én se járjak rosszul — mondta (mintha ez a világ legtermészetesebb adásvételi gyakorlata volna) — adok még két kilót.

És adott is . . . Csak éppen a vevő károsodott három kilóval.

R. E.

Már megint az 1-es busz

Furcsának tartom, hogy a Döbrentei téri 1-es buszmegállónál félórákat kell várni. Ennek az az oka, hogy egyrészt a reggeli csúcsforgalomhoz viszonyítva az 1-es túlságosan ritkán jár, másrészt a kevésbé telt kocsik sem mindig állnak meg, mert ott csak feltételes megálló van. A kocsivezetők gyakran nem a megállónál álló utasokat nézik, hanem a feltételest jelző táblát.

Az sem válik az Autóbuszüzem dicsőségére, hogy hibás kocsikat félig kijavítva enged ki a forgalomba. Nemegyszer megtörténik, hogy az első ajtó jelzőgombja nem működik, csak addig a fél másodpercig, amíg az utas lenyomja őket. Ha a vezető erre a pillanatnyi jelzésre nem figyel fel, akkor továbbviszi az utasokat.

Somogyi Józsefné,
I. Attila körút 24.

Világítsák ki a Boráros téri híd lépcsőit

Reggel ötkor munkába menet a Boráros téren lelépek a 4-es villamosról és egy *sötét lépcsőn* vagyok kénytelen tapogatózni a 31-es végállomásához. Ha a bukdácsolást el akarom kerülni, körül kell járnom az egész teret. Pedig egyszerű volna a megoldás. A lépcsőknél sokhelyütt a lámpaoszlopok is megvannak, a vezetékeket is felszerelték, csak az égők nem világítanak. Sokezer hajnalban munkába siető dolgozó nevében kérem az Elektromos Műveket, orvosolja ezt a talán apró, de sok embert érintő panaszt.

Lisztes Sándor
XX. Attila u. 44.

Magad, uram, ha lifted nincs

Közel három hónapja már, hogy hatemeletesre sikerült házunk liftje minden előzetes bejelentés nélkül megszüntette működését és azóta is áll. A XI. kerületi házkezelőség pedig ugyancsak közel három hónapja a panaszunkon ül. Mi kénytelenek vagyunk mindennapi tüzelőnket gyalogszerrel a pincéből felhordani a legmagasabb emeletig. Azok az idősebb korosztályok pedig, akik még tehermentesen is nehezen bírják a lélegzetelállító lépcsőfokokat, kénytelenek tüzelőjüket uzsoraáron felvitetni.

Miért nem intézkedik a XI. kerületi házkezelőség!?

XI. Móricz Zs. körtér 15. sz. ház lakói

APASORS

Szegő Gizi rajza

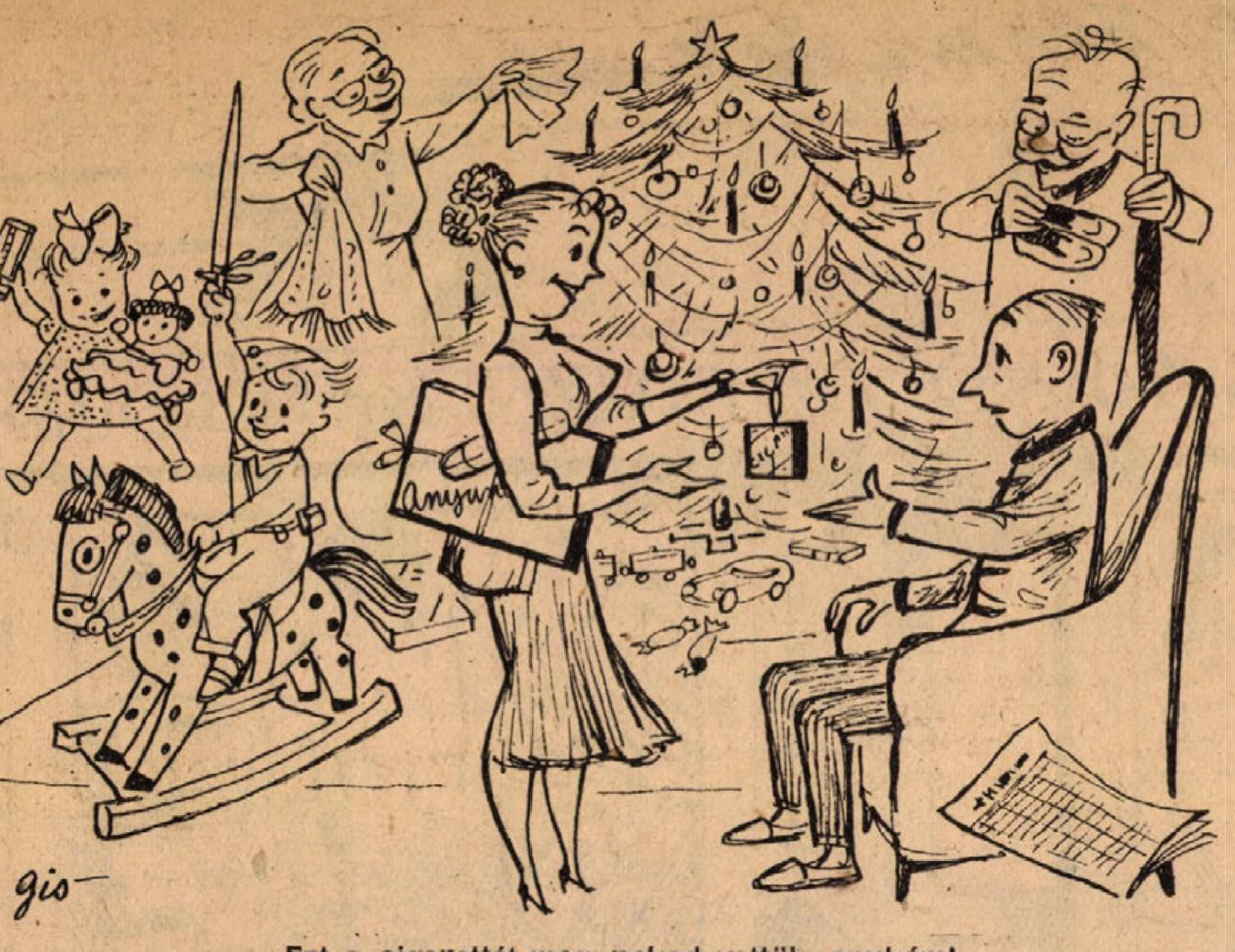

— Ezt a cigarettát meg neked vettük, apukám!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Halápi taxin megy haza. Mikor kiszáll, megkérdezi a sofőrtől:

— Mennyi jár?

— Tizenhét forint nyolcvan.

Halápi átad egy húszast, de gyorsan hozzáteszi:

— Két forint húsz visszajár. Úgy tudom, a szabályok szerint a viteldíjon felül nem jár külön borravaló.

A sofőr kiguberálja a pénzt, de nagyon megnézi Halápit.

— Mit néz úgy maga engem? — fortyant fel Halápi.

— Uram, nem mindennap látni egy olyan pesti embert, aki ennyire betartja a szabályokat.

*

— Mondja, Somkői, maga tényleg olyan nagyszerűen ért a lóversenyhez?

— Hajjaj! Egy nappal előbb tudom, melyik ló jön be holtbiztosan és egy nappal később tudom holtbiztosan, hogy az a dög miért nem jött be.

Hol az az ember?

Mondják, hogy ezer arca van. Látták már férfinak és látták már nőnek, sőt csúnya, fekete madárnak is. Hol itt, hol ott bukkan fel. Egy pillanatra sem pihen meg, száz ember helyett dolgozik.

Már régóta keresem, de sohasem tudtam megtalálni. Mindig egy pillanattal később érkeztem: a szék még meleg volt, amelyen ült, a lengőajtó még lengett, amerre távozott, a szivarfüstjét még éreztem a szobában, az ernyőjét megtaláltam a fogason, de őt magát még sohasem sikerült elcsípnem.

Legutóbb azonban majdnem sikerrel jártam. A Bámexbumfért-nál volt dolgom és láttam, hogy nagy az izgalom. Kérdem, mi történt. Azt mondták, hogy itt járt Badacsonyi Géza a Főközpontból és bejelentette a vállalat átszervezését. A gyárat két részre osztják, az egyik részleg Rákospalotán fog dolgozni, a másik Balatonszalókon és nem pipaszurkálót fognak gyártani, hanem angyalhajat. Az első tízezer tonna angyalhajat húsvétra kell leszállítaniok.

— Hol van ez a Badacsonyi? — érdeklődtem izgatottan.

A Bámexbumfért igazgatója kimutatott az ablakon:

— Most száll be a kocsijába...

Utánarohantam. A kapu előtt intettem egy taxinak és azt az utasítást adtam a sofőrnek, hogy kövesse az előttünk haladó autót. Jó félóráig kocsikáztunk keresztül-kasul a városon, míg végül megálltunk egy újonnan épült csemegeüzlet előtt. Legnagyobb meglepetésemre, nem Badacsonyi kartárs szállt ki az autóból, hanem egy idősebb, katonásléptű, bőrkabátos nő, hóna alatt aktatáskával, s bement a csemegeboltba.

— Eltévesztettük a kocsit! — mondtam ingerülten. A sofőr vállat vont és a tenyerét nyújtotta. Kifizettem a viteldíjat, de elég sok időbe került, míg megkaptam a visszajáró pénzt. Aztán, már csak kíváncsiságból is, benyitottam az üzletbe. A bőrkabátos nő már nem volt ott. Furcsállottam, hiszen nem láttam kimenni senkit, csak egy maszatosképű gyereket, árpacukrot majszolva. Arra figyeltem fel, hogy a pénztárosnő felháborodva meséli valakinek:

— Tessék elképzelni, egy hónapja tán, hogy megnyíltunk és máris átalakítják az üzletet, méghozzá félmilliós költséggel. Épp az imént volt itt egy elvtársnő, az hozta az intézkedést. Libanoni cédrusfaburkolattal vonják be a falakat, a bolt közepén szökőkút épül, a medencében narancsízű szörp lesz, amelyen idomított ruhafogasok úszkálnak...

A pénztárosnő még tovább mesélt, de én már nem hallgattam tovább. Iszonyú gyanúm támadt ugyanis: az árpacukrot majszoló gyerek nem volt más, mint a bőrkabátos nő, azaz Badacsonyi kartárs. Futottam a gyerek után. Szerencsém volt: még láttam, amint befordul egy kapun. Sajnos, mire odaértem, már csak a hűlt helyét találtam és egy kopottszőrű, kajlafülű kutyát.

Lihegve, remegő lábakkal megálltam és káromkodtam magamban. Az eb közben kisétált mellettem és emberi hangon odaszólt nekem:

— Fogj meg, ha tudsz! — s azzal eliramodott.

Összeszedtem maradék erőmet és utána futottam. A kutya, aki nem volt más, mint az árpacukros gyerek, azaz a bőrkabátos nő, illetve Badacsonyi kartárs, időnként visszafordult és ilyenkor gúnyos mosolyt pillantottam meg a pofáján. Már vagy egy félórája kergetőztünk, amikor a kutya nagyokat vakkantva befutott a Bábubu kapuján.

Néhány pillanattal később én is odaértem.

— Kit keres a kartárs? — kérdezte a portás.

— Egy fekete kutyát! — hörögtem. — Az előbb szaladt be ide...

— Ide ugyan nem! — rázta meg a fejét a portás.

Hosszas vita után mégiscsak beengedett. Felvonszoltam magam az első emeletre és az igazgatót kerestem. Azzal fogadott:

— Épp jókor jön! Adok magának egy témát, megírhatja. Az előbb volt itt egy elvtárs a minisztériumból és leadott egy kérdőívet. Éjfélig be kell adnunk a minisztériumba. Hallgasson ide! „Milyen madarak üldögélnek általában a házuk tetején, mikor, hányan és főleg meddig?" A másik kérdés: „A műszaki értelmiség körében hányan szeretik az énekesmadarakat és mióta?" Na, mit szól hozzá?

Nem szóltam egy szót sem. Verejtékezve lerogytam egy székbe és levegő után kapkodtam. Beláttam, hogy sohasem fogom megtalálni azt az embert, aki ezeket a felelőtlen intézkedéseket hozza.

Azóta csak egyszer találkoztam a titokzatos emberrel. Egy esős, viharos éjszakán, hosszú, fekete autó suhant el mellettem. Az autóban — sem a kormánykeréknél, sem a hátsó ülésen — senkisem ült.

De én tudtam, hogy ő az.

M. Gy.

Szerény interjú a Filmgyárban

Sándor Károly rajza

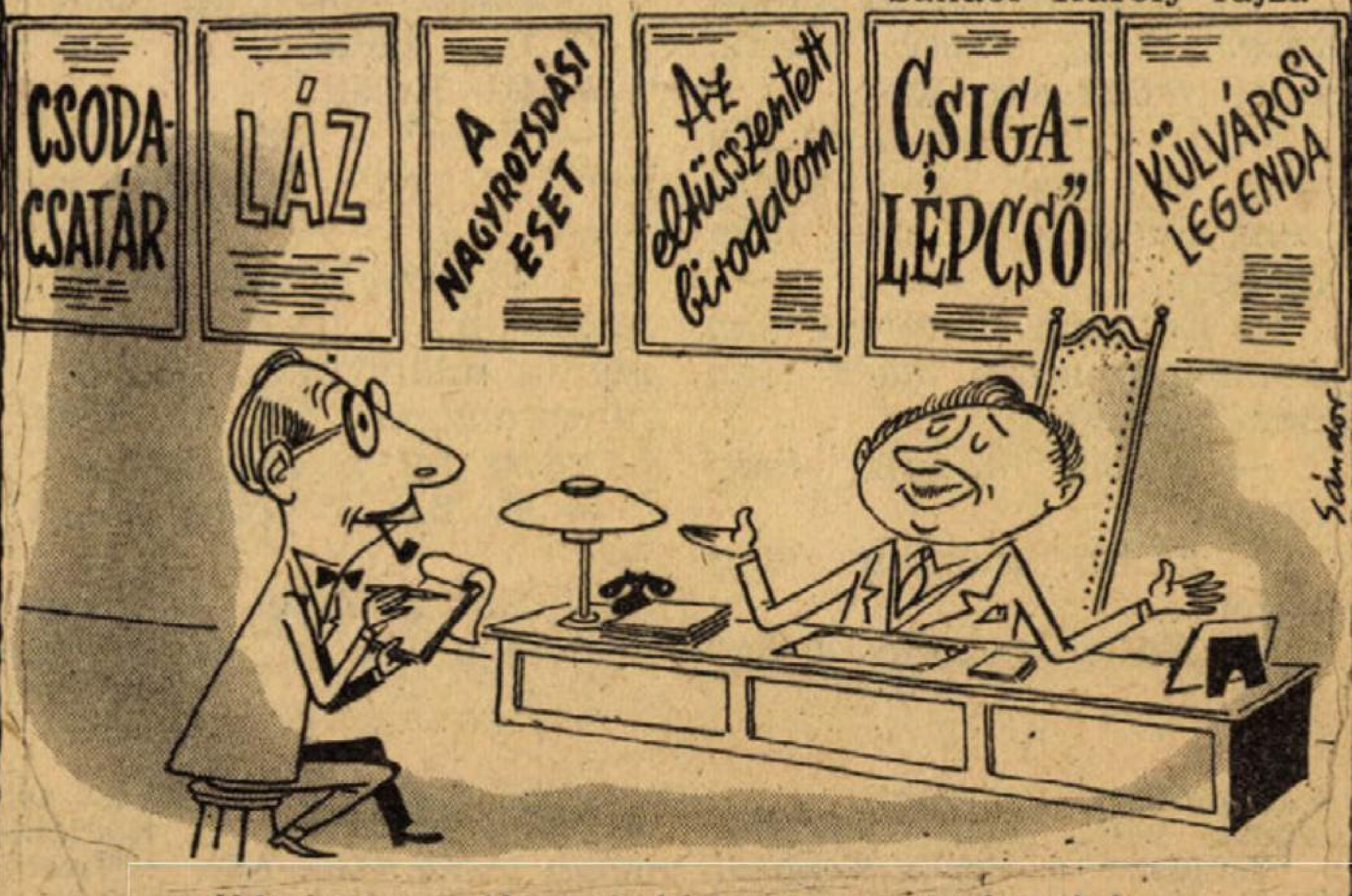

— Hát igen... Vannak bizonyos eredményeink...

ZÁRSZÁMADÁS UTÁN

Szegő Gizi rajza

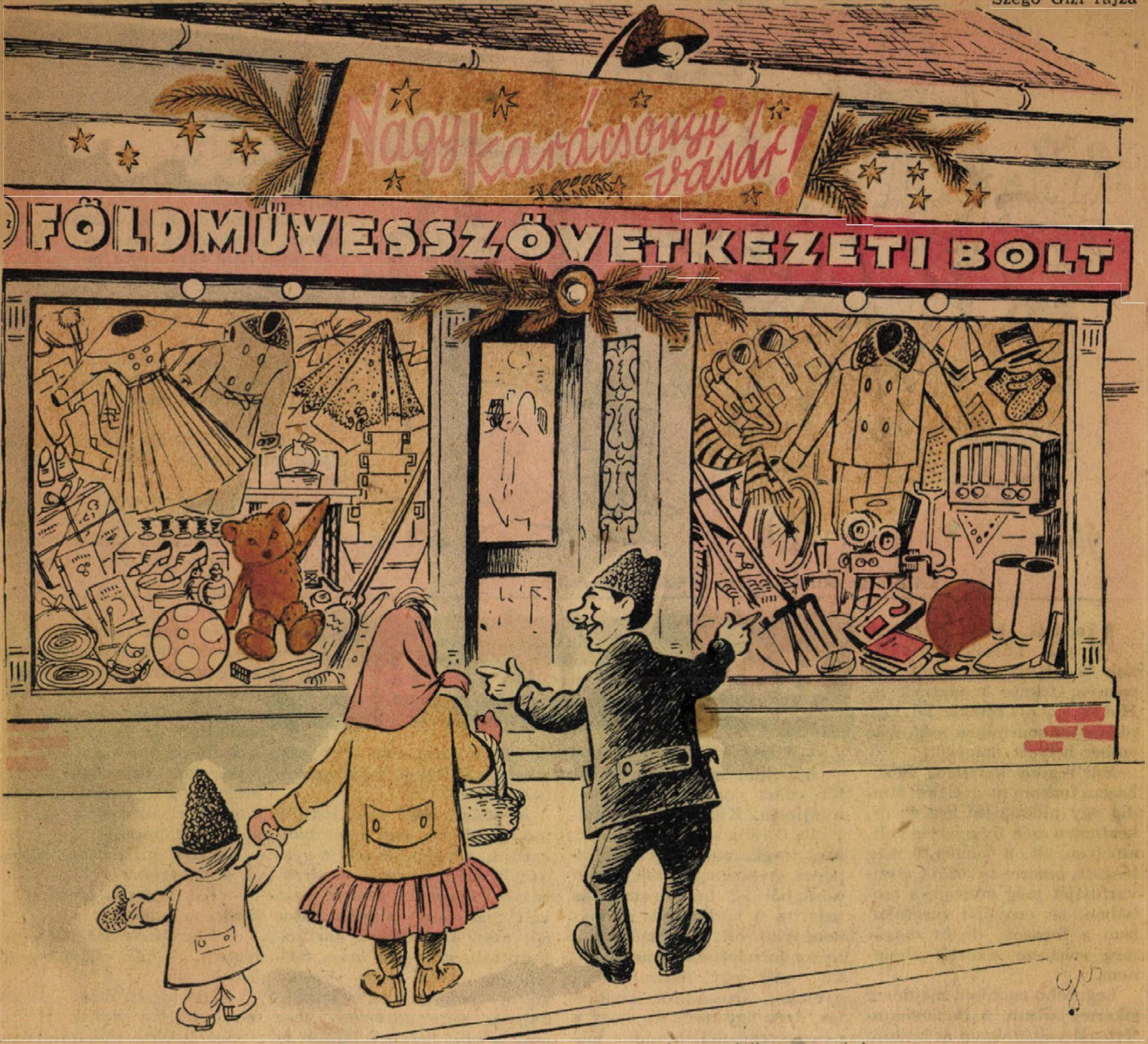

— Ezt a kirakatot te veszed meg, anyjuk a másikat meg én!

TELEFON

— Halló?

— Halló?

— Halló, ki beszél ott?

— Halló, ki beszél *ott*?

— Ott ki beszél?

— *Ott* ki beszél?

— Maga mondja meg!

— *Maga* mondja meg!

— Halló! Egy papagájjal beszélek?

— Papagáj az úr!

— Én nő vagyok!

— Kezétcsókolom. Papagáj a hölgy!

— Hogy beszél maga?

— Hogy beszél *maga*?

— Maga kezdte!

— *Maga* kezdte!

— Mondom, hogy egy papagáj! Kérem, nekem sürgősen beszélnem kell ott egy illetővel.

— Hogy hívják?

— Előbb mondja meg maga!

— Nem magát hogy hívják, hanem az illetőt, akivel beszélni akar!

— Azt nem mondom meg, amíg nem tudom, hogy maga kicsoda!

— Azt nem mondom meg, amíg nem tudom, hogy *maga* kicsoda?

— Be akar ugratni! Én nem mondom meg a nevem, amíg maga meg nem mondja!

— Én nem mondom meg a nevem, amíg *maga* meg nem mondja!

— Előbb mondja meg maga!

— Előbb mondja meg *maga!*

— Halló, másoló iroda?

— Nem másoló iroda!

— Mondom, hogy akkor egy papagájjal beszélek!

— Ne legyek Pista, ha ez nem egy őrült!

— Halló, maga az Pista?

— I... igen.

— Itt Erzsi!

— Erzsi? Kezitcsókolom. Ne haragudjon, hogy...

— Ugyan. Maga ne haragudjon... Csak a kollégája miatt nem akartam megmondani, féltem, hogy ő veszi fel a kagylót.

— És ha ő vette volna fel?

— Hát a férjem a maga kollégája és a férjemtől azért mégsem kérdezhetem meg, hogy nem mászkál-e át az Ica irodájába, ha meg magát kérem tőle, akkor meg megkérdezi, hogy mi beszélni valónk van! Igaz?

— I... ge... n... De... bocsánat, ki a maga férje?

— Ne vicceljen, hát a... Halló! Nem Kovács Pistával beszélek?

— Nem. Nem Horváth Erzsivel beszélek?

— Nem. Ott ki beszél?

— *Ott* ki beszél?

— Maga mondja meg!

— *Maga* mondja meg!

— Maga kezdi elölről!

— *Maga* kezdi elölről!

— Halló, Visszhang Kutató Intézet?

— Igen! Azt keresi?

— Nem. Bocsánat. Téves.

Kékvölgyi Vilmos

**LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.**